

Bảo Thê (Tào Đình)

Ai là nỗi đau của ai (Xin lỗi, em chỉ là con đi!)

Dịch giả: Trang hạ

Chương 1

Nguyên tác: Xin lỗi, em chỉ là con đi

Lời tựa:

"Nếu em là một cô gái trinh, tôi sẽ cưới em làm vợ. Nhưng xin lỗi, em chỉ là một con đi!"

Lời người dịch

Đây không phải tiểu thuyết dâm loạn, đây chỉ là một câu chuyện xúc động lòng người sâu sắc. Cuốn sách nói về cái đẹp, và bày tỏ về nỗi đau, của Hạ Âu – một cô gái mang tiếng là đi, và người bạn trai Hà Niệm Bân. Những trắc trở trong đời cô thuật lại một chuyện tình đau xót.

Truyện được đăng tải lần đầu trên mạng Internet của Trung Quốc đã được

hàng chục triệu độc giả người Hoa bình chọn là tác phẩm kinh điển mới của dòng văn học mạng, một thành công của thế hệ người viết 8X. Bản dịch này theo đúng nguyên tác, ngắn gọn và chân thực so với bản sửa chữa của lần in đầu của truyện năm 2005.

Đại Bản thường chỉ Hạ Âu nói: "Mày nuôi con điểm này, làm sao mà trông cứ như gái trinh ấy nhỉ?"

Tôi không thích mọi người gọi Hạ Âu là điểm, nhưng Hạ Âu đích thực là một điểm bán thân nuôi miệng, mà tôi cũng không nói được dĩ và điểm thì khác nhau ở chỗ nào.

Tuy nhiên vẫn cứ không thích mọi người gọi thế. Tôi chưa từng phân tích lý do.

Hạ Âu năm nay mười chín, Hạ Âu rất xinh đẹp. Cô gái xinh đẹp Hạ Âu là một con dĩ, không thích cười không nhiều lời. Mặt cô luôn tràn đầy một nỗi thanh tân. Đó là nguyên nhân vì sao thằng bạn tốt Đại Bản của tôi toàn bảo Hạ Âu nom như là gái trinh.

Có thể nói Hạ Âu là một con dĩ không có trách nhiệm với công việc, cụ thể ở chỗ, cô vĩnh viễn không bao giờ rên rỉ trên giường.

Gái giang hồ tiếng rên dâm dật, âm thanh lúc cao thất thanh lúc hỗn hển đứt đoạn, kích thích và triền miên. Hạ Âu khi lên giường toàn cắn chặt môi chịu đựng chứ không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lần đầu tôi làm tình với Hạ Âu khi cô mới mười sáu. Khi tôi vừa đi vào cô ta, sự biểu lộ đau đớn của cô làm tôi nhầm tưởng tôi đang hiếp dâm một trinh nữ, không cầm lòng được tôi đã vỗ về an ủi cô. Khi đi được vào hoàn toàn rồi, mới phát hiện mình bị lừa, tôi lẳng lặng và tức tối XXX[1] cô ta một mẻ. Có điều cũng tắt đèn.

Tôi không thích thấy vẻ khổ sở của cô ta, tuy tôi cho rằng đó là cô ta giả vờ.

Có lẽ là đau quá, cô ta nói nhỏ một câu:

- Anh nhẹ chút đi!

- Không được!

- Vì sao?

- Vì em chỉ là một con đĩ!

Sau này Hạ Âu không bao giờ thốt lên một lời lúc ở trên giường nữa. Hạ Âu vốn đã ít nói, thành ra làm tôi trở nên như con yêu râu xanh đang thỏa mãn với một con sextoy bơm không khí vậy.

Tôi biết tôi không phải yêu râu xanh, Hạ Âu cũng biết điều đó.

Ngoài lúc lên giường, tôi đối xử với Hạ Âu đàng hoàng, có thể nói như là một trang quân tử, tháng nào cũng đưa lương đều đặn, đúng ngày, không chậm không thiếu. Mà cô ta cũng có quyền tự do và không gian của riêng cô, tất nhiên lúc nào tôi có nhu cầu thì cô phải có mặt.

Đôi khi, tôi cảm thấy Hạ Âu đâu phải thuộc hạng người làm đĩ, hoặc có thể cô ta chỉ xấu trước mắt tôi, hoặc có thể đáng vẻ cô ấy buộc cô ấy cố gắng làm ra vẻ ngây thơ - suốt ngày chỉ mặc quần bò, buộc tóc đuôi gà. Cho dù sắc vóc cô làm vẻ hấp dẫn của cô càng đàn bà hơn.

Hạ Âu học đại học năm thứ hai. Ban ngày cô lên lớp bình thường, đêm về cô đến nhà tôi.

Bạn bè thường hỏi, vì sao tôi không kiếm một cô bạn gái như thói thường mà lại đi bao một con đĩ làm tình nhân? Ha ha, tôi nghĩ có khi những con đàn bà miệng leo leo ái ái ân ân nói yêu tôi, đâu đã chắc gì thực tế được như Hạ Âu: Em đã nói rõ rồi, em cần tiền. Và Hạ Âu câu đầu tiên nói với tôi là: "Thưa ông, em có thể ngủ với ông không?". Đây, nói trắng ra luôn!

Đó là 4 năm trước, hôm đó tôi với vài người đồng nghiệp đi tiêu khiển ở một quán bar tên là Yêu Lục. Hạ Âu quần bò, khoác ba lô kiểu học sinh bình thường, đến trước mặt tôi, và đã nói với tôi câu nói đó.

Khi nói, cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- Cái gì?

Tôi tưởng tôi nghe nhầm, cho dù lúc đó quán bar đang bật nhạc đồng quê nhẹ nhẹ.

- Em... em có thể ngủ với ông.

Cô ta nhắc lại, âm sắc kiên định hơn mọi tưởng tượng.

Mấy thằng bạn giời đánh, thường ngày vẫn sợ gầm trời không ai biết làm loạn, bắt đầu ồn ào lên, tới tấp chỉ trích Hạ Âu đáng lẽ nên ngủ với một người một đêm, thậm chí có người bắt đầu vuốt lên mặt cô, xoa ngực cô.

Hạ Âu sợ hãi, song không bỏ đi, không né tránh, cứ nhìn tôi thôi.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi? Cô vị thành niên à?

Nhìn cái thân hình nhỏ bé phát dục chưa lấy gì làm đầy đủ của cô, tôi không khỏi nghi ngờ. Nhưng đôi mắt của cô quá đẹp, màu da trắng thắm từ trong ra ngoài mang một vẻ cuốn hút khó tưởng tượng nổi.

Khi lớn hết, chắc hẳn cô ta sẽ là một vai ra trò đây!

- Em đã 16!

Cô ta nói khẽ.

- Bé thể thôi á? Cô làm nghề gì?

Xem ra cô ấy có vẻ không thể làm nổi cái nghề làm đĩ!

- ... Làm đĩ !

Chỉ đến lúc nói câu này, cô mới tỏ rõ vẻ rúm ró.

- Cô cần tiền à? Tuổi còn bé thế này mà không chịu học hành.

Chút lý trí còn tồn tại trong tôi đã lên giọng giáo huấn cô, và chẳng tôi muốn nói thêm vài câu mà. Nhưng khi nhìn vào đôi đồng tử nông và trơ, tôi thấy tôi đã nhầm tưởng mình thông minh, cái nhìn kia bình thản, tự nhiên, như đang hỏi ý kiến người lãnh đạo một vấn đề gì đó.

Sau đó tôi mang cô ta về nhà, nhưng không giữ cô lại qua đêm. Làm xong

chuyện kia, cho cô ta năm trăm tệ, thả cô ta đi.

Tôi thừa nhận tối đó khi tôi bảo cô ta đi ra, ánh mắt lưu luyến của cô ta làm tôi hơi có ý tiếc, nhưng tôi vẫn lạnh lùng đóng sập cửa chính, dặn chính mình: "Cô ta chỉ là một con đĩ" để an ủi nỗi ân hận cứ day dứt mãi trong tôi. Một con điểm non kỳ dị. Tôi cười đau khổ với tôi, trần đời này cái chó gì cũng có đủ rồi, gặp càng nhiều, thì thành thực càng nhanh thôi mà. Nhưng tôi không thể ngờ rằng, trong hai năm sau, tôi gặp lại cô ấy, và hứa, bao nuôi cô ấy hai năm, hai năm đó nếu cần thì ở luôn tại nhà tôi, mỗi tháng tôi cho cô ấy bốn nghìn tệ.

Chú thích:

[1] Tên mặc định các website khiêu dâm

Đây là bản mới nhất do dịch giả Trang Hạ đã sửa lại, bạn Thuvu đã đánh máy, gửi lên thư viện

Xin thành thật cảm ơn bạn Thuvu

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 2

Người tình của tôi

Lần sau tôi gặp lại Hạ Âu, là mùa hè hai năm sau. Khi đó tôi vừa chia tay người yêu, tôi cảm thấy những gì mà người phụ nữ cần thì tôi vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể trao. Ví dụ như thời gian, ví dụ như hôn nhân. Sau khi chia tay có một thời gian rất ngơ ngác, tôi biết đó là nỗi trống trải. Hai năm nay công việc của tôi vẫn dậm chân tại chỗ, làm tôi bắt đầu bất mãn. Tiền và những đêm thành phố bao bọc kín mít những mê mải của tôi. Lái xe chạy vô định trong thành phố, nghĩ ngợi lung tung. Tôi nghĩ tôi, mặt mũi sáng sủa, nhưng nhìn thật sâu vào bản chất thì tôi cũng chỉ là một người

nghèo trong một xóm xinh của thành thị. Và tôi giống hệt như mọi thanh niên thành đạt ở thành thị, nghèo đến mức chỉ còn lại mỗi tiền bạc, và đầy những lý do hận đời chất chứa trong lòng.

Mùa hè năm đó thực sự oi ả, tôi bật máy lạnh, để quên được cái không khí nồng nực ngoài cửa kính xe. Khi xe tôi lướt qua cổng trường Đại học C, tôi bắt gặp Hạ Âu. Khi nhận ra cô nàng, tôi lặng lẽ, dừng xe gần cô.

Tôi đã hiểu vì sao cô em mang tên Hạ Âu, khi cô ấy đứng dưới ánh mặt trời, nghiêng gương mặt bị nắng chiếu hồng, đứng yên ở phía ấy, hoàn toàn giống như một làn gió thanh tân giữa trưa nóng. Tất nhiên là lúc đó tôi còn chưa biết tên cô ta.

Tóc đã dài hơn xưa chút, mặt không khác, thân thể đầy đặn hơn vài phần, đường nét hấp dẫn song dáng vóc vẫn thanh mảnh như xưa. Tôi phát hiện ra suốt hai năm nay, tôi luôn khao khát đôi mắt kia, đôi mắt vô tình liếc tôi một lần, vẫn là sức cuốn hút ma mị và trong trắng ấy.

Con đĩ này biết chăm chút cho phong cách, giữ gìn khí chất, ít nhất cũng chẳng ai nhìn ra cô nàng làm cái nghề gì.

Sau độ mười phút, một người đàn ông trung niên bước tới, người đàn ông không rõ mặt nhét cho cô ta một gói gì đó, rồi đi. Tôi bỗng dưng khó chịu với chút lưu luyến của ông ta lúc bỏ đi!

Tôi xuống xe đi về phía cô em:

- Hi! Cô em, hy vọng em còn nhớ ra tôi.

Tôi ác ý nghiêng hai chữ "cô em" một cách vừa tàn nhẫn vừa rõ ràng.

Cô em vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay:

- Ông à? - rồi cô em định đi.

Nhưng tôi gọi cô ta lại.

- Em đang làm gì? - Tôi hỏi thừa câu này, vì tôi thấy cô em đang đi vào cổng trường Đại học C.

- Làm đĩ !

Cô nàng đáp, có vẻ đã bất cần hơn so với hai năm trước.

Tôi cảm giác tôi bỗng giận dữ vô cớ:

- Mẹ bố mày, mày làm đĩ cái gì? Tao còn chưa gặp con đĩ nào vừa xấu vừa mất dạy như loại mày!

Cô nàng rõ ràng khựng lại một chút, rồi nàng cười. Đáng phải nhắc là, Hạ Âu rất ít cười, nhưng khi nàng cười, như bông bồ công anh bị gió thổi tan, sẽ bay tới khắp nơi.

- Thế thì tôi là một con đĩ không yêu nghề. Còn gì nữa không? Tôi phải vào trường đây.

- Gượm đã, thế... người đàn ông lúc nãy là ai đấy?

Hỏi xong tôi thấy mình ngu quá.

- Sao anh không nghĩ đây là bố tôi?

Cô nàng nói, mặt thản nhiên lạnh lùng. Vậy mà tôi tưởng nàng cười giễu - chứ tôi tưởng dĩ là phải thế nào nữa đây?

- Cô tên là gì?

- Hạ Âu.

- Ồ, Hạ Âu. - Tôi ngẫm nghĩ giây lát - Giai của cô cho cô bao nhiêu tiền?

- Ông ta không phải giai đang bao tôi, ông ta chỉ như là chủ nhà. Lúc này ông ta cho tôi hai vạn.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, liệu ai tưởng tượng được, một thiếu nữ xinh đẹp như một đóa hoa, đứng dưới nắng sáng, dáng vóc thanh nhã và thuần khiết trong chiếc áo sơ mi và quần Jean, lại có thể thản nhiên mô tả việc trao đổi dục vọng xác thịt và tiền bạc với một người đàn ông, tự nhiên như thể chỉ khen: "Em hôm nay nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp!"

Tôi thực ra lại hy vọng cô nàng chỉ sống và nghĩ đúng với lứa tuổi thanh xuân của nàng.

- Tôi sẽ bao cô!

Câu này không phải một lời chót lưỡi, và kỳ cục sao, hắc âm điệu và gương mặt tôi khi đó có lẽ đã đầy chờ mong.

- Tốt thôi!

Cô ta nói, mặt lạnh te, không chút cảm xúc.

Sau đó cô ấy thuộc về tôi, trong thời gian hai năm.

Tôi phấn hưng tới mức, thậm chí đã quên không dắt cô ta đi khám xem có bệnh kín hay không.

Nhưng cũng chỉ vài hôm sau, tôi phát hiện tôi đã mang về một con sextoy bơm không khí không biết rên rỉ trên giường, mà thật như một con cằm chỉ biết cắn mặt nấu cơm, pha trà.

Mỗi chiều tan sở, về là thấy Hạ Âu sắp trên bàn thờ dẫn, lặng lẽ cắm ánh mắt vào bát thức ăn trên bàn, không hiểu đang ngẫm nghĩ cái gì, cũng không biết có vui thích gì không. Tôi phải to giọng nhắc:

- Này, tôi về mà ngay cả đôi dép đi trong nhà cô cũng không thềm mang cho tôi sao?

Thế là cô nàng mới vội vã đi tìm cho tôi đôi dép lê.

Hạ Âu là một cô gái ngoan, kêu thức ăn nhạt bèn đi bỏ muối; than mệt mỗi sẽ đâm lưng cho tôi. Nhưng có điều cô không thốt một lời. Cái "ưu điểm" không thốt ra âm thanh của cô cũng được biểu lộ ra trên giường, đây là nơi duy nhất mà tôi mãi vẫn không thể chịu đựng được cũng như là nơi duy nhất cô tỏ ra bướng bỉnh.

- Hạ Âu, em đừng cắn môi nữa, ngoan nào, thả lỏng cơ thể nào! - Tôi dẫn dụ.

-

Vẫn không nói, mặt trơ bì. Cô thường làm cho tôi tụt hứng, chỉ thiếu điều bị

liệt dương.

Có lúc công việc bận rộn, ngồi trước màn hình máy tính mãi đầu óc tôi quay cuồng, nhưng ngắm cô ấy một cái lòng tôi cũng bình yên lại. Khi tôi ở nhà, cô ấy luôn như chú chim thanh tĩnh đậu nhẹ bên tôi, tôi đoán cô ấy ngồi bên tôi là để chờ mắt tôi nhìn sang, bởi mỗi khi tôi nhìn cô ấy, cô ấy đều lặng lẽ nhìn lại. Cái nhìn lướt từ đôi mắt đẹp lặng im của cô, không gọn thoáng dục vọng nào, kỳ lạ sao làm tôi như đang ngắm bức tranh phong cảnh và lòng chùng xuống. Có lần tôi tưởng chúng tôi là đôi vợ chồng sau cưới đã mười năm chung sống.

Tôi thường ôm lấy Hạ Âu, nửa đùa nửa thật đe: “Giờ em là của tôi rồi, không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác. Hai năm ở bên tôi em chỉ là của riêng tôi!”. Hạ Âu thường chỉ nhìn tôi. Im lặng.

Nhưng tôi hiểu tôi không bao giờ thích cô ấy, chỉ vì cô ấy làm gái. Đối với cái nghề dĩ nhiên, tôi không khinh cũng chẳng tôn trọng. Tôi không phí chút cảm tình nào vào nó.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 3

Mẹ vợ

Lần tôi thấy Hạ Âu cười nhiều nhất, đó là vào dịp sinh nhật cô.

Tối hôm trước tôi đang ngồi soạn văn bản trên máy tính, Hạ Âu rửa bát xong, kéo ghế đến ngồi kế tôi.

Mấy hôm trước tôi mua cho cô cái váy trắng mặc ở nhà, đây là món quà đầu tiên tôi tặng cô, khi cô ấy đón lấy cái váy tầm thường ấy, cô ấy đã cười, cô chỉ mỉm miệng, nhưng mặt hân hoan. Rồi sau đó cô ấy liên tục mặc nó, cô như thể một bông hoa gạo trắng bay lang thang trong căn phòng. Trông cô có vẻ nữ tính hơn cả lúc trước.

Thì tôi đã nói, cô ấy tiềm ẩn sự quyến rũ.

Khi đó cô đang mặc chiếc váy này, cô cách tôi một khoảng vừa đủ để tôi nhận thấy hương thơm phụ nữ trên cơ thể cô, thoáng qua. Tôi thấy tôi khó mà tập trung làm việc được nữa, quay sang liếc cô một cái, vốn cái nhìn của tôi đầy trách móc, bỗng dừng gặp đôi đồng tử long lanh cười.

Hạ Âu đang cười, tôi thốt nhiên cảm giác mùa xuân tràn ngập căn phòng, với cỏ hoa lãnh đãng xao động.

Nỗi khó chịu tiêu tan hoàn toàn.

- Em cười à, Hạ Âu?

- Vâng.

Cô đáp, còn gặt đầu thơ trẻ, vô cùng đáng yêu.

- Lạ thật đấy, nói xem nào, cái gì làm em vui?

- Từ ngày mai, em đủ tuổi kết hôn rồi! - Cô nói.

Ngày mai cô ấy có thể kết hôn? Nghĩa là sao? Hạ Âu quen thói lấp lửng.

- Mai em tròn hai mươi.

Cô ấy đáp nhẹ, cười, tôi lại có thể cảm thấy cái cười hiém hoi rung động lòng người.

Tôi không muốn nói tiếp câu chuyện của cô, vì, chẳng lẽ bạn thích nói chuyện cưới xin với một con đi hai mươi tuổi sao?

- Ồ, à, tốt đấy, lớn rồi còn gì. Hạ Âu, nói xem, thích quà gì nào.

Phụ nữ nói với bạn về sinh nhật của họ, lại với mắt nhìn chờ mong thế kia, hẳn đều có hàm ý về quà tặng. Hạ Âu là người phụ nữ thực tế và không vòng vo.

- Em đòi, thì anh sẽ cho chứ?

Tôi kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang nghi ngờ kia, đôi đồng tử như thủy tinh nhìn tôi với cái nhìn trong veo của con trẻ.

- Không, phải xem em đòi gì. Bởi tôi rất cuộc cũng chỉ là một người làm thuê cho người khác. Không thể cho em nào nhà nào xe v.v... - Tôi ngẫm nghĩ, kết hợp với lời nói trước đó của cô ấy, thấy rất buồn cười, lẽ nào cô ấy đòi tôi cưới? - Tất nhiên, tôi càng không thể hứa hẹn với em những gì xa xôi hơn thế!...

- Em muốn ngày mai anh cùng em đi thăm một người, với tư cách là bạn trai em. - Cô ấy nói rành rọt.

Tôi đang suy xét, nghĩ mãi không hiểu cô ấy định làm gì. Với tôi, cô ấy là người phụ nữ khó hiểu nhất.

- Ngày mai vừa hay anh cũng không phải đi làm!

Tính hết cả rồi, xem ra cô ấy đã chuẩn bị từ lâu. Tôi nhìn cô đề phòng:

- Đi thăm ai?

- Mẹ em!

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc tề chỉnh y như đi gặp mẹ vợ thật, sơ mi trắng, cài kẹp ca-vát nạm vàng, bộ vét xịn đắt tiền được chính tay Hạ Âu là phẳng phiu, đôi giày bóng láng không hạt bụi.

- Mẹ em tinh đời lắm! - Hạ Âu nhắc nhở tôi.

Hạ Âu cũng mặc tuyệt đẹp, mỗi cử chỉ của cô đều toát lên một sự trẻ trung. Chúng tôi đẹp như một đôi kim đồng ngọc nữ, lên xe, với bao ánh mắt nhìn của mọi người.

Khi tôi lái xe, thỉnh thoảng nhìn sang Hạ Âu ngồi bên, thấy cô ngó hoài ra cửa kính xe, chả nói câu gì, chỉ chiếu vào trong mắt tôi một dáng đẹp. Tôi lại bắt đầu mơ mộng, tưởng đâu như tôi đang dắt cô dâu mới về thăm nhà.

Tôi vốn tưởng mình chỉ là miễn cưỡng chiều, bỗng đâu ngờ trở nên hài lòng thế.

Xe chạy chừng nửa tiếng thì tới.

Thì ra gia đình Hạ Âu đâu có nghèo khổ gì, ít ra thì khu biệt thự giữa hoa viên mà mẹ Hạ Âu ở là thứ mà tôi cũng không thể mua cho bố mẹ tôi. Tôi liếc nhìn Hạ Âu, cô gái bao tên gọi là Hạ Âu này vì sao luôn có gì đó khó hiểu.

Nực cười nhất ở chỗ, khi Hạ Âu bấm chuông tầng mười sáu, và giây khắc đó thật kỳ quặc, tôi bỗng toát mồ hôi. Trước đây đã bao giờ tôi phải đi diện kiến các bậc phụ huynh của bố đâu, đã gần ba chục tuổi đầu rồi, tôi không thể phân tích rõ vì sao lần này, giả vờ làm vệ sĩ cho "nàng" mà lại hồi hộp lo lắng thế.

Cửa mở.

- Ôi, Baby của mẹ đã về rồi! Để mẹ ngắm con nào, ôi sao mà gầy thế này! Baby, lần trước mẹ bảo mang chìa khóa rồi cơ mà? Sao lần nào cũng bắt mẹ mở cửa? Baby, con ở trường thế nào?

Tôi đứng sững ở cửa, tròn mắt nhìn người phụ nữ vừa mở cửa đã ôm chầm lấy Hạ Âu, vừa nói cả tràng không ngừng vừa đỡ giúp Hạ Âu xách túi vào nhà. Hạ Âu cũng nghiêng vào lòng mẹ, cười không nói gì, cười theo cách tôi chưa từng được thấy, vừa ngọt ngào vừa nũng nịu, nửa thân thiết nửa hờn dỗi, thiết tha vô bờ.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby chỉ là một người mẹ bình thường, ôm con gái trong lòng âu yếm dỗ dành.

Tôi mắt ướt, tôi ngơ ngác, Hạ Âu là một con đĩ.

Không nói ra được cảm giác khi bạn nhìn thấy một con đĩ trăm chồng không liêm sỉ, khi về nhà giữa tình yêu gia đình... mà có lẽ khắp cả gầm trời này, có lẽ chỉ có mẹ cô ấy dám yêu cô ấy vô bờ bến như thế.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby, trạc ngoài bốn mươi chút, phong thái cao quý, có điều trắng xanh, và rất gầy, trán cao, tóc hơi mỏng... Lúc này bà có vẻ nhân từ của một người mẹ. Tôi nghĩ đôi mắt Hạ Âu hoàn toàn được di truyền từ mẹ, đẹp ma mị. Chỉ có đồng tử của Hạ Âu với cái nhìn ngây thơ làm người ta cảm thấy thanh thản là có phần nổi bật hơn mẹ.

- Thôi đi mà mẹ, còn có khách nữa! - Hạ Âu lúc này mới kéo tôi ra trước - Đây là anh Bân!

Người phụ nữ lúc đó mới để ý thấy tôi, ánh mắt lập tức cảnh giác cao độ.

- Cháu chào bác! Cháu là Hà Niệm Bân - Tôi giống một quý ông, vội vã gấp lưng cúi chào, nơm nớp lo không được người ta quý mến.

- Ồ... tốt quá, Bân à? - Bà đưa mắt nhìn Hạ Âu - Anh là...

- Mẹ, anh ấy là bạn trai của con - Cô ấy nói với vẻ như thật.

- Bạn trai? - Ánh mắt lo lắng của bà làm tôi bứt rứt.

- Vâng mẹ ạ, anh ấy đã cầu hôn với con. Chờ con tốt nghiệp xong chúng con sẽ kết hôn - Hạ Âu nói, hơi mỉm cười.

Tôi cứ như bị một cú đánh vào đầu. Đính hôn? Với Hạ Âu? Nghĩ đi nghĩ lại toàn là tội.

- Ôi, đính hôn rồi? - Đôi mắt của mẹ cô thoáng chốc đã mang một vẻ hiền hậu chưa từng có, nhanh chóng trở nên quen thuộc như vẻ hiền từ yêu thương tôi hay gặp trong mắt mẹ tôi.

- À, ồ, vâng, thì là... cháu rất yêu Hạ Âu nhà bác - Đối diện người mẹ hiền từ này, tôi chả biết nên nói gì. Trong lòng tôi thầm nghĩ, chờ về nhà phải chỉnh cho Hạ Âu một trận mới được, tôi lắp bắp nói.

- Ôi, tốt quá, ôi trời ơi tốt quá, vào nhà vào nhà mau lên! - Bà dịu dàng kéo tôi vào nhà, sau đó bắt đầu trở nên bận rộn.

Mang hoa quả tới, rót trà, lấy đồ uống và bia... như thể chỉ tiếc không mang tất cả mọi thứ có thể ăn được trong nhà ra đãi.

- Hạ Âu! - Bà gọi có phần nghiêm khắc - Sao con cứ đứng đực ra đây mà cười? Mau gọt cho Bân trái táo! Thật là cái đồ, lớn rồi còn.... Ôi, con gái đúng là lớn thật rồi, lớn lên... rồi cũng phải... - Vừa nói bà vừa đi vào bếp. Tôi nhìn "nhạc mẫu" đi khuất vào bếp, tôi liền thay đổi nét mặt, định nghiêm khắc mắng cho cô ta một trận, sao lại nói lảng nhãng lừa cả bậc cha mẹ. Nhưng khi tôi quay ra, nhìn thấy Hạ Âu đang gọt táo, một giọt nước mắt long lanh tràn ra từ cái nhìn của cô ấy.

Hạ Âu dường như không khóc. Tổng cộng tôi có ba lần nhìn thấy nước mắt của Hạ Âu. Đây là lần đầu tiên, lần thứ hai là khi mẹ cô qua đời, lần thứ ba là kết thúc của câu chuyện này.

Nước mắt của Hạ Âu, chảy dài theo gò má trắng trong veo của cô, mỗi giọt lặn nhanh như đang bay. Tôi đã quên tôi định mắng, đứng lặng không biết phải làm gì.

Đúng lúc tôi đang bó tay, may mẹ cô xuất hiện, vừa thấy con gái khóc liền vội hỏi lý do.

- Mẹ, Bân bắt nạt con!

Vốn tôi cũng muốn biết vì sao cô khóc, cũng đang chờ câu trả lời, ai ngờ nghe cô chỉ vào tôi, ánh mắt mẹ cô cũng hướng về tôi theo ngón tay nhỏ bé xinh xẻo kia.

Lúc đó thật lòng ngượng quá, thậm chí Hạ Âu tính đồng bóng. Tôi đứng thộn ra không biết làm sao.

- Hả, Bân bắt nạt con à?

- Vâng, người ta gọt táo xong rồi lại bảo không ăn, đòi ăn lê! Nhưng mà người ta đã gọt táo xong mất rồi!

Tôi cuống, thật tôi có thấy cô nàng đưa táo cho tôi bao giờ đâu.

- Đào ôi, Baby đừng có bướng nữa! Mẹ cứ tưởng chuyện gì to tát lắm, con

bé này! - Mẹ cô trút hơi thở nhẹ nhõm. Quay sang tôi, bà cười - Hà hà, Bận này, cháu đúng là đã chiều chuộng đến làm hư con bé Hạ Âu nhà chúng tôi rồi, trước nó có biết nũng nịu đâu. Ha ha, tốt với nó là đúng, nhưng có lúc đừng chiều quá. Cháu xem, nó đang nhiều sự kìa!

- Mẹ ! - Hạ Âu nhấm nhứ, giọng đầy xấu hổ.

Tôi giờ đã hoàn hồn, nói tiếp lời:

- Dạ vâng, hồi mới đầu cháu thấy cô ấy bé bỏng, ngoan ngoãn, cháu nuông nài vài tháng, mà giờ sắp cười lên tận cổ cháu rồi đây. Bác cứ yên tâm, sau này cháu sẽ tốt với Hạ Âu, nếu em ấy không thay đổi, cháu sẽ chiều theo em, cho em bú rỗng cả đời. Đến khi già, vẫn còn nũng nịu với cháu.

Nói xong tôi nghĩ, mình diễn kịch chẳng tệ. Tôi nhìn Hạ Âu, nước mắt cô ấy còn chưa khô trên má, xem ra không ngờ tôi nói thế, cô ấy có vẻ kinh ngạc.

Nhưng chỉ một giây thoáng qua, cô ấy trở nên cảm động vô chừng.

Mẹ cô tin, nói vài câu rồi lại chui vào bếp.

Tôi nhìn Hạ Âu, cô nhìn tôi cười, đúng là tôi càng lúc càng không hiểu nổi.

Hạ Âu nhắc khẽ tôi đi giúp mẹ cô làm cơm. Tôi nói được rồi, tôi vào bếp.

Lúc tôi đứng dậy Hạ Âu nói thật khẽ và thật trân trọng:

- Cảm ơn anh!

Cô ấy nói, giọng nhẹ và mềm, âm sắc chân thành.

Tôi vào bếp. Nói thật tôi cũng không phải là biết nấu ăn lắm, nhưng trước đây về nhà tôi toàn sán vào cạnh mẹ, thường xuyên giúp mẹ nhặt rau vo gạo lật vớt. Cho nên công việc trong nhà bếp với tôi quá quen thuộc. Tất nhiên, đó là chuyện hồi mẹ tôi chưa qua đời.

- Bác để cháu giúp! Có cái gì cần cháu làm không ạ?

- Ồi, cần cháu làm cái gì á, chỉ cần chờ làm xong, cháu ăn nhiều hơn vài bát là quá tốt rồi! – Sao câu nói này hệt như của mẹ tôi. Tôi nhớ ngay đến mẹ, đã suýt bật một tiếng thưa mẹ.

Tôi bắt đầu làm một món lật vớt gì đó, cố để không bị tay quàng chân vướng, trong lúc đó nghe bà kể đi kể lại- Hạ Âu là cô gái ngoan... Nó ngoan từ tấm bé v.v... Tôi không nói, chỉ đôi khi thành thực vâng.

Bà đang nói đến chuyện dạo này thường đau bụng, tôi nghĩ liền đến thứ thuốc tốt chữa đau bụng của cha tôi ngày xưa, tôi nói lần sau sẽ mang thuốc tới. Bà cảm động nhìn tôi, dường như sắp rơi lệ. Khi đó, tôi phát hiện ánh nhìn thật thà của bà sao giống hệt cái cách mà Hạ Âu nhìn tôi.

Không hề thấy mặt đàn ông, cũng không nghe mẹ Hạ Âu nhắc gì về cha cô.

Tôi thương cảm nghĩ, có lẽ gia đình này không hào nhoáng thật như bề ngoài.

Cơm canh cũng không có gì đặc biệt, song tôi ăn liền ba bát lớn, mẹ Hạ Âu vui tới mức khuôn mặt hồng sáng lên, chẳng ngại ngừng gì mà khen ngợi ngay trước mặt tôi.

Giữa câu chuyện bà đã hỏi đến nghề nghiệp của tôi. Chưa kịp trả lời, Hạ Âu đã cắt ngang, vội vã.

- Mẹ, sao mẹ luôn hỏi cái ấy, cứ làm như nhà mình thì thế lực lắm ấy!

- Ừ, được rồi, thì không hỏi. Này Bân, ăn thêm thịt đi! Cháu mà béo hơn chút nữa thì tốt! - Nói đoạn gấp sang tôi một gấp thịt đầy.

Tôi nuốt chửng.

Tôi lạ ngay chính bản thân tôi. Đúng ra thì tôi đang làm cho một công ty liên doanh có quy mô và ảnh hưởng khá lớn, lại thuộc tầng lớp lãnh đạo cả vạt kẹp kim vàng, trước đây đó là những thứ làm tôi tự hào. Vậy mà sao Hạ Âu vội vã không để tôi nói ra? Tất nhiên tôi cũng chẳng cần khoe khoang trước mặt mẹ Hạ Âu làm gì, tôi chỉ muốn nói cho nó tốt đẹp chút, cho bà vui lòng, cảm thấy con gái mình không chọn lầm người. Nhưng Hạ Âu không muốn cho tôi nói, tôi cũng không nói thêm.

Ăn tối xong Hạ Âu đòi về, thấy rõ bà mẹ không muốn rời con, mà cũng chỉ nói - Sao về sớm thế, không nghỉ ngơi thêm đi? - Khi Hạ Âu không đồng ý, bà chẳng nói gì nữa.

Bà lưu luyến tiễn chúng tôi xuống gác, Hạ Âu bảo, mẹ, mẹ lên đi! Bà bảo, thôi con về.

Xe chạy đã xa, sau khúc quanh, kính chiếu hậu của tôi còn phản quang bà đứng ở đó, kiễng chân nhìn theo phía con.

- Em nên ở bên mẹ em nhiều hơn, mà cũng đâu có xa. – Tôi nói khẽ, Hạ Âu giờ đã quay về nét mặt lạnh lùng thờ ơ quen thuộc.

Cô ấy cúi đầu, chẳng nói gì. Tôi cũng không hỏi nữa, tôi không muốn truy cứu ra những chuyện tôi chưa hay. Tôi nghĩ cũng chẳng cần.

Khi xe sắp vào trung tâm thành phố, Hạ Âu đột ngột kêu tôi quay đầu xe.

- Quay lại, quay lại chỗ vừa rồi! – Cô nói vội vã, có vẻ ra lệnh.

Tôi nhìn cô lạnh lùng.

- Ồ, thì là, em xin anh quay xe lại, được không?

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 4

Bông bồ công anh bay tan trong gió

Tôi đành quay xe lại. Tự nhủ, thôi hôm nay là sinh nhật cô ta, chiều cô nàng một lần.

Tại căn bản là tôi cũng chưa bao giờ bắt buộc được cô nàng cái gì.

Đỗ xe tại bãi xe, tôi định đi về phía nhà cô, Hạ Âu gọi tôi lại.

- Ô, thế không phải là quay lại gặp mẹ em?
- Không phải. Bây giờ em muốn đòi anh món quà sinh nhật thứ hai - Cô ấy chớp mắt nói, như kiểu những cô học trò.
Tôi nhú mào, giọng ỉu xuống:
- Nào, nói đi!
Trong lòng tôi nghĩ thầm, Hạ Âu, cô nghĩ cô là ai?
Đáp án làm tôi ngạc nhiên: Muốn ăn chè tằm lạnh^[1] với tôi.
- Em muốn anh mời em ăn món chè tằm lạnh - Cô ấy nói xong, cười rất ranh mãnh, ánh mắt có vẻ trêu chọc, cô chắc phải thấy rõ tôi đang bất mãn cực độ.
Chè tằm lạnh, nếu tôi nhớ không nhầm, chỉ một đồng một bát.
Ngày nhỏ tôi đã từng ăn, chè làm bằng bột gạo, từng sợi nhỏ trắng bóc và tròn, bỏ trong nước đá với đường đỏ, thêm ít gừng.
Tôi nhìn cô, cái cô gái này luôn làm tôi luống cuống không biết phải làm gì, đứng giữa làn gió nhẹ đầu mùa hạ, cô cười như một bông bồ công anh thanh nhã đang tan ra trong bao la.
- Tôi không nghe nhầm chứ? Em bảo ăn cái gì?
- Đi theo em! - Rồi cô ấy kéo tay tôi chạy nhanh như thể bay.
Năm đó tôi 29 tuổi, tôi dường như đang yêu lần đầu tiên trong cơn gió thắm. Cô ấy đi trước, thỉnh thoảng ngoái lại giục - Nhanh nào, anh già rồi à? - và mở to mắt cười hào hứng. Lần đầu tiên cô cười không còn dè dặt. Ngày trước Hạ Âu không hay cười, hoặc cũng chỉ mỉm miệng với cái nhìn lạnh lẽ. Tôi vui, để cô nắm tay kéo đi, bạn có thể tưởng tượng tôi ở trong vùng hương khi gió nhẹ thổi qua mái tóc cô dập dờn, mùi hương thiếu nữ làm Hạ Âu như biến thành cô con gái út của Biển. Ngày nhỏ đọc truyện cổ tích, Biển có mười hai cô con gái, mà cô út đẹp nhất lương thiện nhất. Chạy một chặp, Hạ Âu dừng ở một gánh quà ven đường. Cả “quán” chỉ một chiếc dù to che nắng và một chiếc bàn tứ giác, tấm biển “chè tằm lạnh năm hào” viết tay đã tróc sơn. Trước mặt, một dãy nhà cấp bốn, trẻ em phụ nữ thông thả trong ánh nắng hè, hiếu kỳ nhìn chúng tôi, hai người ăn mặc trang trọng đi ăn món quà quê.
Tôi cảm giác mình bị điên.
Hạ Âu rất vui sướng, cô lãnh lót gọi chủ quán, kêu hai phần chè.
- Hạ Âu, phải không?
Bà bán hàng trạc năm mươi, mặt đầy tàn nhang thân thiện.
- Dạ con, bác Trương! Con mang bạn đến ăn chè của bác!
Bà bán chè để ý tôi, cái nhìn hàm súc y như của mẹ Hạ Âu. Nhìn đến nỗi tôi sắp đỏ mặt. Mồ hôi tôi nhỏ giọt. Sờ mi trắng này, vết này, đứng cao và thẳng bên dưới cái dù che nắng của bà, và không biết để tay chân vào đâu.
- Ngồi đi, chàng trai! - Bà thân thiện mời, cười như hướng dương giữa núi.

Tôi nhìn Hạ Âu đang tìm ghế, tôi muốn ngồi gần cô.
Bà chủ bưng hai tô chè to tướng.
Tôi chả muốn ăn, húp ít nước rồi bỏ bát qua bên.
Hạ Âu bắt đầu ăn, một miếng một, ăn rất nhanh, loáng cái đã nhìn thấy đáy bát. Sau đó, cô ấy cười và nói, cháu muốn nữa.
Tôi không nhận ra Hạ Âu mới đêm trước ở bar Yêu Lục, uống Chivas với một vẻ yêu kiều thanh nhã.
Chân mỏi rồi, bỏ dép khỏi chân, cô ấy khoả đôi gót trần trắng nõn, kéo váy lên cao lộ cặp đùi bắt mắt xinh đẹp. Cô như con thủy yêu trong núi sâu rừng cao, chả cần điểm trang chả cần tốn công quyền rũ đã đầy mê hoặc.
Cô thấy tôi nhìn, lè lưỡi cười:
- Anh làm sao cứ nhìn em? Mắt tròn chưa kìa, trông thật ngố!
Tôi không biết trả lời sao. Cô ấy lại bắt đầu ăn, tiếng ăn đáng yêu.
- Bác Trương, món chè nhà bác sao ngon ghê! Cháu muốn thêm một bát!
- Ha ha, ngon phải không? Thế thì cháu chăm đến nhé, bao nhiêu năm không gặp cháu. Thế mẹ cháu khỏe không?
- Dạ, mẹ cháu vẫn thế.
Sau đó cô ấy lại tiếp tục ăn.
- Em à, có vẻ hồi trước em hay đến đây - Tôi không nhận được phải hỏi.
- Vâng, anh nhìn ngôi nhà thứ ba bên trái, em lớn lên ở đấy. Em lớn bằng chè tôm lạnh của bác Trương. Hì hì - Cô ấy nói, nhìn bà chủ quán cười. Cúi xuống lại ăn.
Ngon thật thế ư? Sao tôi cảm thấy giống... giống hình vẽ một thứ côn trùng trong toa-lét. Càng nghĩ càng không dám ăn.
- Nhà em trước ở đây à? - Nơi đây nhiều cây xanh, thực ra vẫn là khu người nghèo.
- Vâng ạ, em ở đây. Mười ba năm, à thế thì quán chè này có lịch sử hơn mười năm rồi – Cô ấy nói chậm rãi, tôi tưởng tượng theo lời cô, một thiếu nữ xinh đẹp lớn lên từ xóm nhỏ.
Nghe cô ấy nhắc hồi ức là một sự dịu nhẹ, còn ngon hơn món chè tôm lạnh, ít ra tôi cảm thấy thế.
- Còn sau đó?
- Sau đó mẹ em đeo được một người đàn ông lắm tiền, rồi sau đó mẹ con em giàu theo, dọn vào khu biệt thự hoa viên cao cấp nhất trong thành phố.... Có điều từ đó em không còn có dịp ăn món chè này của bác Trương – Bát chè này cô lại ăn hết rồi, nhìn tôi hỏi – Sao anh không ăn?
- Vừa ăn no xong, không muốn ăn thêm.
- Thế để em giải quyết hộ anh.
Tôi chưa kịp phản ứng, bát chè vẽ hoa lam đã bị kéo về phía trước mặt Hạ Âu, và cô húp liền.

- Em thèm thì cứ gọi thêm vài bát nữa là được chứ việc gì... - Tôi phàn nàn.
- Lỡ chết, bác Trương chả lấy tiền mình đâu.

Ngẫm ra cũng đúng.

Hạ Âu lại bắt đầu nhìn tôi kể:

- Hồi nhỏ, nhà em nghèo cực, em không có bố, mẹ nuôi em đến năm mười tuổi. Còn nhớ mỗi lần em tan học, đều phải ăn một bát chè tằm lạnh. Hồi đó mẹ em mang cái bát to nhất trong nhà đi mua cũng không đủ cho em ăn no - Hạ Âu nói nhiều nhất từ khi quen tôi - Kể ra chè ở đây mùi vị không thay đổi, vẫn mát mát thanh thanh, vừa mềm vừa dai.

Tôi nhìn Hạ Âu. Cô ấy ăn chè như một kiểu hưởng thụ, tôi không thể tin được đây là cô gái bao của tôi.

Thì không phải Hạ Âu chỉ là một cô gái bao sao?

Tôi nhìn ngược hướng Hạ Âu, mới thấy hai bên đường toàn nhà cấp bốn, đường chỉ rộng năm mét, còn có cả đường lát đá, có một đứa bé cưỡi truồng mập mập nhìn chúng tôi. Tôi nhìn nó, nó sợ hãi chạy mất.

Bát cuối cùng này Hạ Âu ăn rất chậm, có lẽ mất nửa tiếng. Tôi biết cô ấy lưu luyến.

Tôi muốn hỏi cô, vì sao không chuyên tâm học cho thật giỏi lại đi làm cái nghề này, mà chả biết hỏi thế nào.

- Mẹ em... có lẽ chả sống được đến năm sau! - Tiếng nói từ bên trời xa xăm vọng tới.

Lúc đó chúng tôi đều đang im lặng, bác Trương chạy vào nhà có tí việc, chỉ có hai đứa tôi ngồi lại. Cô ấy thốt lên một câu, như sóng dội tới, tôi bất ngờ. Nói xong, cô ấy ngược mắt nhìn trời.

Còn nhớ ngày tôi bé, khi khóc đều nhìn lên trời, như thế, nước mắt sẽ không lẫn ra.

- Vì sao?

Giọng tôi run run. Vì tôi không thể nghĩ, một bà mẹ trẻ như mẹ cô, sẽ chết. Mà tôi cũng đã vô tình dung nạp bà mẹ đáng yêu đó vào thế giới quanh tôi.

- Năm ngoái mẹ em đã chẩn đoán bị ung thư máu. Tháng nào mẹ em cũng phải đi viện hoá trị.

- Mẹ em biết không?

- Trớ trêu là chuyện này do mẹ em tự nói ra cho em biết. Khi đó mẹ em còn an ủi em đừng khóc.

Tôi không dám nhìn Hạ Âu, tôi sợ nhìn thấy giọt lệ long lanh.

- Em chưa từng khóc trước mặt mẹ em vì chuyện này. Vì mẹ sẽ đau đớn lắm.... Bân, anh làm sao thế? Em có khóc đâu, sao anh tránh mắt em nhìn? - Cô ấy bỗng cười trách nhẹ tôi.

- Ô, anh đâu có! - Tôi gượng gạo đáp, giấu sự xót xa cho cô.

- Ủ, thế anh thử nói xem... anh nghĩ gì về...đi?

Cô ấy chuyển đề tài, nhưng rõ ràng cái tiếng cuối cùng kia nói ra với vẻ khó khăn.

- Không tôn trọng, cũng không khinh rẻ.

Tôi thật thà đáp.

- Thế anh thử đoán, mẹ em làm nghề gì?

Cô ấy hỏi, đáy mắt ánh lên vẻ lo sợ, mạnh mẽ, trầm tĩnh, nhưng hơi đáng thương hại.

Tôi thốt nhiên hiểu ra, lấp bắp, không thật chắc chắn:

- Mẹ em à, bác

- Ha ha, đoán ra rồi à, mẹ em làm dĩ!

Tôi thiếu điều muốn đập vỡ tan cái bát trước mặt!

Chữ Tôi nhân xung, chữ Mẹ hiền hậu, chữ Dĩ nhạy cảm – tôi không thích nó nối liền với nhau, cũng không thích nó thốt ra nhẹ nhàng thế từ miệng Hạ Âu.

- Nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nếu em không nói cho anh biết, anh không bao giờ đoán được. Vâng, bà làm dĩ, hàng trăm người đàn ông bao rồi, nhưng bà cũng là mẹ em. Thì như hôm nay anh thấy, mẹ em cười rất đẹp và mẹ em rất nhân từ, bởi vì bà rất hãnh diện khi con gái kiếm được người tình tốt, bà gọi em là baby... Cho dù bà làm gái. Em đã thề, từ nhỏ đến lớn, từ khi em hiểu nghề của mẹ, em không hề khinh thường mẹ. Bởi mẹ hy sinh là vì em.

Khi nghe nói mẹ Hạ Âu là dĩ, tôi bất ngờ, nhưng khi nghe những lời gan ruột của một cô gái bao, tôi sững sờ. Tôi như rơi vào thế giới của dĩ với khẩu hiệu: “Tuy là dĩ, nhưng là người”.

Tôi im lặng, Hạ Âu cũng không nói nữa, giữ lại bí mật trong nụ cười. Cô lại bắt đầu tiếp tục ăn chè. Ăn cho đến khi không còn một miếng thừa, như thể cất giấu tất cả những gì tốt đẹp nhất của thời thơ bé vào sâu thẳm trong cô.

Chú thích:

[1] Chè tôm lạnh: bột gạo chế biến như nấu bún ở Việt Nam, ép bột gạo chín qua một cái vá thủng xuống thau nước lạnh, để tạo ra những giọt bột đầu to đuôi vắt nhỏ như hình con tôm, sau đó ăn với nước đường thơm, một kiểu chè ăn vặt có xuất xứ từ Vân Nam, Trung Quốc.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 5

Người mẹ

Lúc về, bác Trương quả thật sống chết cũng không lấy tiền Hạ Âu, dù chỉ là ba bát, trả hai đồng vẫn thừa năm hào. Bà chất phác nói:

- Hạ Âu này, về sau cứ mang cậu người yêu đẹp trai tới đây ăn nhé!

Hạ Âu cười đáp vâng, tôi cũng hứa sẽ còn trở lại.

Có điều đây là lần cuối cùng trong đời, tôi ăn chè của người đàn bà má hằn vết chân chim, bởi không lâu sau, đất nơi đây bị giải tỏa, mọi người phiêu bạt nhiều nơi. Khi Hạ Âu nghe tin này, tôi tưởng cô sẽ bảo, sau này chả còn chè tôm lạnh mà ăn nữa. Ai ngờ cô lặng đi một lát rồi khẽ bảo, từ nay trở đi đã mất hẳn khoảng trời của cô.

Tôi nghĩ cô đã để mảnh trời xanh đó cất giấu vĩnh viễn trong trái tim thuần khiết như thiên đường. Nơi không ai gieo trồng, nơi không bao giờ bị đánh đục, cũng không bao giờ bị dỡ bỏ. Nhưng tôi có chết cũng không chịu thừa nhận, ngày hôm ấy cũng đã ở lại trong tim tôi.

Về sau, tôi có một cảm giác lạ lùng khó nói với nghề làm gái. Hạ Âu thì lại sống như chưa hề có gì xảy ra, trở về nét mặt trơ lì như gỗ đá, ngoài việc bị tào tháo đuổi suốt ba ngày.

Hạ Âu muốn tôi thi thoảng đi thăm mẹ cô.

- Nếu anh rảnh, anh đi thăm mẹ em được không? Trò chuyện với mẹ em, cho mẹ em vui đi!

Đêm đó Hạ Âu nói với tôi. Tôi nhú mày, nghĩ, cô nàng ời, cái xấu xí nhất của cô nàng là cô chả hiểu mình đang đứng ở vị trí nào. Tôi lấy đâu thời gian ra hầu chuyện mẹ đỡ?

Tôi nghĩ trong lòng, mặt cũng lộ ra ngay.

- Anh để ý đến chuyện mẹ em là dĩ ư? Hay là bất mãn vì bây giờ đang hầu chuyện anh là một đỡ?

Hạ Âu nói, cô ấy dường như giận dữ, dùng giọng nói rắn đanh chưa từng có. Tôi để ý chuyện mẹ cô ta là dĩ? Giờ đây, nhớ lại cảm giác khi mẹ cô nhiệt tình, thân thiện, kể những chuyện gia đình bé nhỏ, tôi mới hiểu được vì sao ngay từ đầu tôi không hề bận lòng về thân phận của bà, và một cảm giác nuối tiếc.

- Tôi chỉ ghét cái kiểu cô nói với tôi! – Tôi đáp trả.

Tôi châm một điếu thuốc.

- Được rồi, tôi đi tắm, vắn nước vào bồn cho tôi! – Tôi lạnh lùng nói với cô. Cô nàng lẳng lặng đi vào nhà tắm. Nghe tiếng vòi nước. Tôi nghe lòng phiền não, bực mình cả tiếng vòi nước, nó làm thói quen tư duy lý tính của tôi ngập chìm dần.

Đầu óc tôi thoáng qua hình ảnh cô ấy như bay lượn, nắm tay tôi dưới ánh trời, đối lập hình ảnh cô ấy vừa cúi đầu lúi thủ đi vào nhà tắm, tôi quyết định, hai hôm sau dành thời gian đi thăm mẹ cô.

- Nước đầy rồi! – Cô nói, nét nảo nề trên mặt đã hết, giờ lại là nét mặt thuần khiết tĩnh lặng, tôi chán ghét vẻ giả dối khéo che giấu của cô, vì lúc đó tôi không thể thấy cô đang nghĩ gì. Trong đôi mắt to xinh đẹp kia là một màn phẳng lặng.

Không đau, không dày vò.

Tắm, ngủ.

Nằm trên giường, Hạ Âu quay lưng về phía tôi. Tôi kêu cô quay lại, cô quay lại, nhìn tôi, về ngơ ngác, tôi biết cô giả vờ.

Trong lòng tôi cơn giận lại đến, tôi nghĩ, cô đã làm cái nghề này, mà còn để ý tự ái này nọ? Có cái gì mà bắt tôi phải thỏa hiệp, cô cũng chẳng phải mẹ tôi!

Giận, tôi nhắm mắt ra lệnh:

- Tắt đèn! Ngủ!

Cả tiếng sau tôi không thể ngủ được. Quay nhìn Hạ Âu, tôi bị đôi mắt mở to long lanh làm giật thót mình.

- Cô cả đêm không chịu ngủ nhìn tôi làm cái gì? Doạ cho tôi sợ chết đi à?

- Em chờ anh thức dậy, em có hai câu muốn nói với anh, nếu có thể thuyết phục anh thì tốt, còn thất bại thì em cũng chẳng còn cách nào.

- Nói đi!

- Câu thứ nhất, mẹ em chưa bao giờ nhận được một lời hứa nào từ đàn ông, mẹ em quý anh như thế, là bởi một con đĩ luôn cho rằng, nếu một người phụ nữ mà được một người đàn ông hứa hẹn trọn đời, đó là hạnh phúc tuyệt vời nhất. Câu thứ hai, mẹ em chẳng sống được đến sang năm. Thế thôi, anh ngủ đi!

Cô ấy nói xong, đôi mắt đen như làn sóng nước ngưng đọng, nhìn tôi.

Tôi đột ngột đau nhói như tan vỡ, đau đón ôm lấy cô ấy, một người con gái tròn hai mươi, cô ấy như hang sâu như bí ẩn trong thần thoại, lại đơn thuần đến đau lòng.

- Em đừng nói gì nữa, em ngủ đi, ngày kia anh đi thăm mẹ em!

Rồi cô gái trong lòng tôi ngủ, thờ ơ

Giây phút ấy, tôi tưởng tôi sắp bị cô ấy làm rung động. Tôi hôn rất dài lên đôi môi cô.

Sau đó tôi cứ có thời gian là đi thăm người phụ nữ ấy. Cái người mẹ mà sau mấy mươi năm làm điếm cảm thấy lời hứa của thằng đàn ông thật hiếm hoi ấy. Hàng tháng tôi đều đưa mẹ cô đi khám bệnh. Thời gian đó bà rất đau khổ, nhưng cũng rất kiên cường. Bà thường cười bảo:

- Ôi tiền phí hoài, mà lại đau, rồi cuối cùng cũng chết thôi mà. Thà ở nhà luôn cho rồi!

Tôi cứ thấy hình như Hạ Âu không thật thích đi thăm mẹ, vì mỗi khi tôi bảo đi thăm, cô ấy đều kiếm ra việc phải làm, theo bạn cùng lớp đi dạo phố, trường có các hoạt động v.v... Nhưng thật sự cô ấy cũng rất yêu mẹ.

Tôi phát hiện cuối cùng tôi chả tìm hiểu thêm được gì, từ người con gái có đôi mắt trong sáng kia.

Mẹ cô hình như không biết con gái làm gì, trước mặt tôi toàn kể những tốt những hiếu thuận, ngoan ngoãn, thiện lương của cô. Lần thứ ba tôi đi thăm, bà kiên quyết không cho tôi gọi bằng bác. Tất nhiên tôi hiểu ý bà, mau mắn gọi một tiếng mẹ, những vết nhăn trên mặt bà giãn ra thành đóa hoa.

Khi gọi bà là mẹ, tôi thề có tới một nửa thật lòng trong đó, vì bà quá tốt với tôi, cảm giác giống như người mẹ đã qua đời của tôi. Tôi thường mua tặng bà những thứ linh tinh, dù tôi biết bà đủ giàu đến mức chả bao giờ cần đến cái gì của tôi. Nhưng bà vẫn tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, mà tôi không thấy chút nào giả tạo, làm tôi có vẻ như một đứa con thật hiếu thuận. Tôi biết vì sao bà đau bụng, tuy cái đau của bà không hề như cái đau của cha tôi, nhưng tôi vẫn làm như chả biết gì, mang cho bà thuốc của cha tôi, như đã hứa lần đầu.

Tất nhiên lại được bà khen ngợi, tặng thêm một bữa cơm đặc sản.

Có lần tôi đề nghị mời một người giúp việc cho nhà, vì bà ở một mình quá đơn độc, lại có bệnh. Nét mặt bà đột nhiên rũ xuống, thở dài, nét u sầu bình thường không thể thấy vẽ lên trong mắt:

- Bận, cháu gần như con bác rồi. Có việc bác không thể giấu cháu mãi.

Tôi biết bà định nói gì, nhưng tôi không muốn nghe bà nói ra, nó sẽ cửa đút lòng bà. Bà và Hạ Âu khác nhau, Hạ Âu không để điều gì lại trên nét mặt, bà lại bày mọi cảm xúc lên mắt nhìn. Tôi bất nhẫn, tôi không muốn người phụ nữ đã bước một chân vào quan tài này nghĩ, người rể có điều khinh khi.

Cho nên tôi vội vã cắt lời:

- Mẹ, mẹ mệt rồi, để con đấm lưng cho mẹ!

- Không mệt, bác có chuyện muốn nói với con, đến đây ngồi cạnh bác.

Ngồi, mồ hôi ra đầm tay.

Tôi nghĩ bà sẽ chả biết làm thế nào để bắt đầu. Bởi mãi mà bà không nói.

Tôi nhìn bà, sau đó nhìn trái táo trên bàn, chờ dẫn. Hôm nay bà trang điểm nhẹ nhàng, phớt nét lông mày, phấn nền và màu mắt tạo hiệu quả đẹp, trông bà như chưa bốn mươi, không phải là người có bệnh.

- Bận, không rõ baby có kể gì cho cháu không, sự thật, bác... bác không có chồng. Cả đời bác chưa từng được ai cưới, cũng chưa bao giờ được ai hứa sẽ cưới.

Tôi nhìn bà, nhìn bà nói khó khăn song vẫn nói, tôi thấy tôi tàn nhẫn.

- Bác xưa nay làm dĩ, thậm chí còn không biết ai là cha Hạ Âu!

Cuối cùng bà cũng nói cái quan trọng nhất ra. Bà lo sợ nhìn trộm tôi một cái, không thấy tôi phản ứng gì, rõ ràng bà nhẹ nhõm.

- Ngày xưa hồi trẻ thật sự là bác tham vinh hoa phú quý, bác sợ đối diện cái nghèo hèn. Từ sau khi bác có baby, thì trong lòng bác chỉ mong nó được

sống đầy đủ. Không thể nói, bác cả đời đều hy sinh vì con, nhưng ít ra cũng là bác cam lòng. Bác rất cần rút, bác không thể cho con gái một gia đình hoàn chỉnh, bác ngoài tiền ra thì không có bất cứ cái gì. Con bé từ nhỏ đã hiểu đời, ân cần, nhưng lớn quá sớm. Bác đoán nó có lẽ từ khi rất nhỏ đã biết bác làm nghề gì. Nhưng nó chưa bao giờ tỏ ra thái độ gì. Bác cố không bao giờ cho nó gặp phải người bác tiếp xúc, bác cũng chưa bao giờ gặp mặt bạn bè nó. Cho nên, bác yêu con, con bác cũng yêu bác từ đáy lòng. Nhưng gần hai mươi năm nay mẹ con bác tiếp xúc rất ít. Nó học cấp hai đã trọ ở trường. Bác mong nó có sự bảo hộ toàn vẹn. Giữ gìn con gái bác, cho nó có một linh hồn trong trắng và một sự tự trọng hoàn hảo.

Tôi chưa bao giờ nghe được những lời đáy lòng thế này. Tôi cũng chưa từng biết một người mẹ có thể yêu con đến mức ấy. Tôi tuy yêu mẹ tôi, song mẹ tôi vẫn là một bà nội trợ mù chữ, mẹ tôi chưa bao giờ nói với một tình yêu thương tràn đầy thế này. Tôi gần như ghen tỵ với Hạ Âu, cô ấy có một người mẹ vĩ đại.

- Cho nên không thể mời Osin hay người ngoài vào nhà, bác sợ con gái phải nghe những lời đàm tiếu. Bác biết con gái bác ít tới, là vì không muốn gặp mặt người đàn ông hiện nay của bác. Ôi ...đưa con tội nghiệp của tôi, nghiệp chướng tôi mang! Bận, Bận à, bác nhìn con rẻ càng ngày càng thấy quý mến. Bác thật sự yêu quý con tin cậy con. Bác biết con là người đàn ông tốt. Cả đời bác chỉ có một đứa con gái bé ấy, bác nói có vẻ cảm tính quá, bác không biết phải thổ lộ với chàng trai như con như thế nào. Nhưng bác thật lòng coi con như con trai. Con liệu sẽ để ý việc bác không sạch sẽ, sau này con còn đến thăm bác nữa hay không? Gọi bác là mẹ một tiếng nữa đi, có được không?"

Giây phút ấy, tôi gọi bác là mẹ, tiếng gọi chân thành nhất trong suốt mấy tuần nay.

- Mẹ... - Tôi thấy người phụ nữ mặt đầy lệ ướt, ngồi trước mặt tôi, sao như mẹ tôi.

- Ôi, con trai. Bác bị bệnh này, cũng sắp đi về đất rồi, Hạ Âu là một đứa tốt, nó không bao giờ làm con phải xấu mặt. Con hãy tốt với nó, mẹ nó bản thủ, nhưng nó là một đứa con gái tốt đẹp, tinh khiết như nước.

- Mẹ, con biết, mẹ cứ yên tâm. Mẹ đâu có lỗi gì, mẹ đừng nói thế – Mắt tôi lại ướt rồi.

Tôi xem Hạ Âu như dĩ, nhưng người mà tôi gọi mẹ này coi con gái bà thanh khiết như nước mát. Có vẻ ông trời đùa tôi quá ác.

Không hay ho gì, không vui vẻ gì.

Giây phút đó tôi vô cùng căm ghét Hạ Âu, vì sao cô ta làm vỡ vụn cái mảnh trời thanh khiết mẹ cô dựng lên cho cô! Cô ta có một người mẹ hết lòng bao bọc như thế, lại có tiền, cô ta còn cái gì là không tốt đâu? Mà còn đi bán

trôn. Phải chỉ vì bất mãn của tuổi trẻ, hay căn bản trong xương tuỷ cô ta là dòng máu làm dĩ?

Về nhà, nhìn thấy Hạ Âu, nhìn kiểu gì cũng thấy cô ta dĩ thoã ma mị.

Rồi không nhìn được nữa, tôi hỏi:

- Này, sao cô lại đi làm gái nhỉ?

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang Hạ

Chương 6

Vết bầm trên eo

Tôi thật sự bị kích động khi bất hỏi câu này, giọng nói gần cao. Hạ Âu đang thu dọn bàn, cô ấy lại mặc tấm váy trắng ấy, như một u hồn mê hoặc đang phiêu diêu trong phòng khách, mặt mang một nỗi niềm nhiên lạnh lùng. Nghe tôi bất chợt cao giọng hỏi, cô ấy sững lại, rồi đi vào bếp. Tôi đã đến cực điểm giận dữ, tôi nghĩ đến người phụ nữ đáng thương hại mà tôi và Hạ Âu đang cùng gọi là mẹ, bà ấy đã vắt kiệt tinh lực để làm một vòm trời sạch che chắn cho con gái, tôi thậm chí hiểu ra vì sao bà vô cùng thích thú con gái mình mặc những bộ đồ bình dân giản dị, vì bà không muốn đứa con gái bị lây bất kỳ một ảnh hưởng nào của bà. Giờ bà mãn nguyện rồi, thấy con trưởng thành rồi, sắp được gả rồi, mọi giấc mơ đẹp nhất đời bà sắp thành sự thật rồi, bà vui như chú Anh Vũ lông lấp lánh ánh sáng rồi, miệng luôn lẩm nhảm về tương lai hạnh phúc của Hạ Âu. Bà luôn nhắc lại - Tốt quá, Hạ Âu và con hoàn mỹ quá.

Nhưng bà càng vui mừng tôi càng thấy thương xót, Hạ Âu chỉ là nhân ngẫu của tôi thôi, là tôi bỏ tiền ra bao gái mà thôi. Mới đầu khi tôi thấy ánh mắt mẹ cô thành thật ngưỡng mộ tôi, tôi rất áy náy, nhưng giờ đây tôi nhìn thấy Hạ Âu sa ngã không lý do, tất cả những khó chịu trút cả lên cô ta.

- Cô phải nói tôi nghe! Cô nghĩ cô thanh cao làm sao ư? – Tôi đuổi theo cô ta vào tận bếp, kích động nói, nhìn cô ta đổ rác một cách nhã nhặn, dường như làm việc nhà theo kiểu chơi dương cầm đầy nghệ thuật, mặt cô phủ vẻ bình lặng trái ngược với hơi thở hỗn hển của tôi.

- Cô câm à? Cô trả lời cho tôi biết!

- Thế anh thích em nói cái gì nào? – Cô chậm rãi ngược lên nhìn tôi – Anh đã đi thăm mẹ em rồi còn gì!

Tôi nghĩ tôi sắp phát điên rồi, có vẻ như bà dĩ kia mới là mẹ tôi, giờ tôi đang dĩ bắt một người lạ phải quý mến bà ta vậy. Tôi nói Hạ Âu cô thật vô lương tâm!

- Mẹ cô ấy, bà ấy định chờ cô tốt nghiệp rồi kết hôn với tôi, cô biết không! Đúng, gần đây mỗi lần tôi đến thăm, mẹ Hạ Âu đều vui sướng nhắc chuyện tốt nghiệp rồi kết hôn, đính hôn có thể bỏ qua. Bà là một phụ nữ mẫn cảm, bà luôn hỏi tôi, phải các con cũng định cưới rồi, đúng không, hay con không định cưới Hạ Âu nhà mẹ? Hay con sợ tai tiếng về thân thể của mẹ? Mỗi lần như thế tôi đều phải khẳng định quyết tâm cưới Hạ Âu. Nhưng lương tâm đã bị gọi thức của tôi, thỉnh thoảng dằn vò tôi, làm sao để đối diện với một con đã đáng thương hại và một bà mẹ vĩ đại.

Đôi tay Hạ Âu chững lại một giây, khi nghe hai chữ kết hôn, nhưng dường như ngay lập tức, cô lại bắt đầu trở nên bận rộn, rửa bát, rồi cô đi lau bàn. Khi cô lách qua tôi, tôi nghe thấy một âm thanh tuy cổ bình tĩnh song đã không thể che giấu nỗi tuyệt vọng:

- Anh cũng không phải là không biết, mẹ em chết đến nơi rồi!

Tôi bình tĩnh lại, quan sát cô, mặt trắng xanh thân thể gầy gò. Lúc này đôi mắt trông rỗng vô hồn của cô, tôi biết, nó có chứa một nỗi yêu mẹ sâu sắc hơn bất kỳ trái tim người con nào. Cảm giác cô muốn nói “Em, là con đi rất khác người”.

- Thế.. sao cô vẫn làm... nghề này? – Tôi lẩm bầm – Cô đã có thể có cả tuổi thiếu nữ trong sạch như vẻ ngoài và đẹp như hoa cơ mà.

Hạ Âu bất động, cô đột ngột đi về phía tôi, tôi nhìn thấy con người cô, nước đang chảy nhẹ nhàng trong đó.

- Bà, em cảm ơn anh đã đến với mẹ em. Thật lòng, cảm động không thể nói ra, cho mẹ em như thêm một người con trai. Nên anh cũng không nên khổ sở vì địa vị “con rể hờ” như thế!

Thì ra cô nàng thấu hết tâm trạng tôi rồi.

- Tôi chỉ nghĩ, sao em lại không nghe lời mẹ, thế thôi.

- Chuyện dài lắm, càng biết nhiều càng đau đớn. Có lẽ không biết thì hơn.

Mà có biết rồi, thì cũng chả làm gì được - Hạ Âu nảo nề.

Tôi không dám hỏi thêm, tôi không dám nhả tâm.

Bởi chẳng mẹ cô cũng sắp chết rồi, bởi chẳng hai năm sắp hết rồi, bởi chẳng cô cũng chẳng thuộc về tôi.

Đã thu rồi, tôi giống hệt một người đàn ông sắp kết hôn, bận rộn và sống ngăn nắp, mỗi sáng dậy sớm đi làm, đúng giờ về nhà, đúng giờ ăn cơm, cơm bốn món một canh, đúng bốn ngày đi thăm mẹ Hạ Âu một lần. Tôi cũng không còn muốn đi phân tích quan hệ của tôi với Hạ Âu nữa. Cũng không đi để ý rằng tôi đã dành cho cô niềm thương lớn hơn cả một nỗi xót xa. Tôi có cớ, đó là bà mẹ sắp chết.

Nhưng tôi cũng gây đi mỗi ngày, tôi bị cuốn vào một lời nói dối ngọt ngào, lương thiện nhưng khủng khiếp. Tôi giả dối từng giây từng phút. Tôi không thể phân biệt câu nào giả dối câu nào thật lòng.

Tôi rất ít khi làm tình, tôi không muốn nhắc người con gái tốt và đẹp sống bên tôi về thân phận của cô nữa.

Mỗi đêm khi được tôi ôm ấp vào lòng, cô đều ngược lên nhìn tôi với ánh mắt ấm áp, dùng giọng nói rất phụ nữ, đầy thiên tính làm mẹ bảo tôi: “Ngủ đi nào, đừng nghĩ ngợi nhiều! Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp!”

Và tôi ngủ, tôi ngủ rất ngon lành.

Chuyện giao dịch giữa tôi và Hạ Âu, chỉ có Đại Bản biết!

Khi tôi nói cho Đại Bản biết về tình trạng hiện tại của chúng tôi, anh ta đã kinh ngạc há hốc mồm, bảo, mày bị rơi vào bẫy của dĩ rồi! Nhưng sau đó, khi nhìn bộ dạng tôi quá đau khổ, rồi biết rõ sự tình, Đại Bản lại dùng lý trí để khuyên tôi, dĩ thì đã làm sao, dĩ cũng là người, cũng có những chuyện bi thảm, ai mà chả muốn sống sung sướng, được một người đàn ông yêu dấu? Rồi Đại Bản nói một câu, tôi cho là câu chính xác nhất đời của anh ta:

- Mày thôi đừng tìm cớ nữa, tao thấy cái cớ vĩ đại nhất của mày là mày đã yêu một con dĩ!

Tôi kinh ngạc nhìn Đại Bản, thằng bạn nói khó tính nhố nhăng này làm sao lại nhìn thấu gan ruột tôi như thế.

- Chắc chắn, bản phủ cự tuyệt mọi loại sùng bái mù quáng, đừng có nhìn tao như nhìn Phật sống thế. Mày đi mà soi gương đi, thằng cu điên, xem mày bị dày vò đến mức độ nào? Ai mà chả nhìn thấy mày yêu con dĩ ấy, mà lại yêu say đắm mới chết người chứ!

Tôi? Yêu Hạ Âu? Mà lại còn say đắm?

- Chú em yêu nó thì cũng có làm sao, vì Người Mày Yêu là một người Mày Có Thể Yêu mà!

Tôi bị kích động suốt vài ngày trời, Hạ Âu cũng thấy sự bất thường của tôi, cô nói, chả có việc gì, sao anh cứ bồn chồn thế.

Tôi nhìn cô, Hạ Âu đáng thương và hiền lành của tôi, cô ấy đẹp đến mức tôi muốn ngắm. Vì sao không thể cưới dĩ? Mà cô điểm đó là người phụ nữ bạn yêu. Tôi chao đảo, tôi thường lặng lẽ - vào những lúc cô đang cúi húi làm việc nhà - ôm siết lấy cô trong một cái ôm mạnh mẽ.

- Hạ Âu!

Tôi chỉ thốt lên tên cô giữa những cái ôm ghì thao thiết

- Này, sao có người đã sắp ba mươi, lại giống trẻ con thế nhỉ! - Cô mắng nhẹ.

- Em chả nghe thấy người ta nói sao, những người đàn ông càng chừng chạc, trước mặt người phụ nữ họ yêu, càng giống trẻ con.

Đây là câu đầu tiên tôi tỏ tình với cô ấy. Tôi đến giờ vẫn còn ghi nhớ, về hạnh phúc và nghi hoặc lẫn kinh ngạc trong đôi con ngươi của Hạ Âu. Giây phút đó tôi đã từng nghĩ, anh xin tình nguyện được cưới em, cho dù trước đây anh chưa hề nghĩ tới. Nhưng anh sẽ bằng lòng cưới một con dĩ, nếu con

đĩ đó là em.

Từ đó, tôi như người yêu trong mối tình đầu, mỗi ngày là một niềm vui vô bờ. Tôi không giấu giếm tình yêu, cái mà tôi đã từng cố tình giấu giếm.

Mỗi lần ôm hạ Âu, nhìn cô ấy thờ khe khẽ trong vòng tay tôi, là một nỗi xúc động thật thà chưa từng có trong đời.

Khi tôi buông mình trong ái tình, tôi yêu chiều Hạ Âu tới mức tôi không nhận ra tôi, đau mỗi lúc cô vấp, trách cái giường sắt ký túc quá lạnh mỗi giấc trưa của cô. Bởi cái giường sắt ký túc đè lên lưng cô một vệt xanh. Tôi trách cô không biết chăm sóc bản thân, và trách trường đại học quá khắc khổ.

Hạ Âu cười tôi trẻ con.

Cho đến giờ ngồi lại, đó là thời gian hạnh phúc nhất đời tôi, thứ hạnh phúc mà đến giờ còn ám ảnh, đau xót!

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 7

Chiếc nhẫn kim cương bị lãng quên

Khi Hạ Âu bước ra khỏi cổng trường, kinh ngạc thấy tôi, vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên:

- Sao anh lại đến đây?

- Đến đón bạn gái tan học, không được sao?

Tôi bước đến, mở cánh cửa xe cho cô, như một quý ông chính hiệu.

Tan lớp, sinh viên nhiều như đàn ong vỡ tổ, Hạ Âu nhanh chóng trở thành tiêu điểm. Cô không giấu nổi vẻ tự hào. Tôi cũng vui.

-Thực ra là anh định vào xem cái giường sắt trong ký túc của em là loại rách nát gì.

Giọng tôi nghiêm túc nhưng mắt cười.

Làm sao mà không giận cái giường ngủ trưa ở ký túc của cô được, làm cho lưng và eo con gái nhà người ta bầm tím. Chỗ bầm tím rất rộng, lại sẫm màu, tôi nhìn thật lòng đau đớn. Tôi vẫn thường thấy Hạ Âu lén lấy rượu nóng chườm những vết bầm tím trên eo và lưng ở nhà. Mỗi lần tôi đòi giúp, cô đều vội nói, tay anh mạnh lắm, sợ em càng đau hơn. Vì thế sau tôi cũng không hỏi thêm.

- Mình đi thăm mẹ em đi! - Cô chợt đề nghị, tôi cũng vui vẻ ừ.

Qua một cửa hiệu, tôi dừng xe bảo phải đi toa-lét. Thấy đáng tôi có vẻ buồn đi lắm rồi, cô bảo, anh cứ tạm tìm toa-lét của tiệm này đi. Cô ấy nói sẽ chờ tôi trên xe.

Mười phút sau tôi đi ra. Trong túi áo tôi đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Mở cửa xe, lòng vui sáng như bầu trời Hy Lạp. Khi ánh nắng ấm áp chiếu qua cửa xe, tôi nhìn Hạ Âu bên tôi, nét mặt trẻ trung của cô cũng sáng ngời hạnh phúc. Có lẽ vì niềm vui trong tim, tôi luôn thấy chiếc hộp vuông nhỏ nhỏ trong túi áo cựa quậy.

Trái tim phiêu lãng ba chục năm của tôi giờ sẽ quy thuộc trong một phút.

Tôi sẽ, trong bữa tối, mang cho Hạ Âu một lời thề sáng lóng lánh, cho cô một niềm tin rục rờ, và cũng sẽ mang cho tôi người vợ xinh đẹp nhất.

- Sao anh cứ cười mãi thế? - Hạ Âu hỏi.

Tôi cuống, vì tôi không biết cách che giấu tâm sự khéo như cô, tất cả đã hiện lên trên nét mặt tôi. Hạ Âu nhìn thấy tôi cười ngượng nghịu.

- À, có gì đâu - Để không làm cô nghi ngờ, tôi nói thêm - Anh đã trở thành Tổng đại lý toàn khu vực Tây Nam.

Hàm ý của tôi là: "Chồng em tiền đồ rộng mở"

Hạ Âu im lặng, cô rất không thích hỏi về công việc của tôi, tôi cũng không thích để cô lo nghĩ về phần tôi. Mặt cô hướng về cửa sổ xe, cho đến lúc xuống xe. Chúng tôi đã sống cùng nhau hai năm rồi, thế mà tôi vẫn không cách gì hoàn toàn nắm giữ trái tim, suy nghĩ của cô, vui đấy, muộn sầu đấy. Mẹ cô và cô lại nồng nhiệt thân mật một lúc, rồi mẹ cô đi vào bếp.

Lòng tôi bắt đầu bấn loạn, tôi chẳng biết nên mở miệng thế nào để cầu hôn. Đột ngột, một tiếng rơi âm trong bếp, tiếng bát vỡ nhọn hoắt. Tiếng một vật đổ xuống.

Tôi và Hạ Âu cùng lúc nhảy bổ vào bếp. Mẹ cô ngã trên sàn, đã ngất đi.

- Mẹ, mẹ! - Hạ Âu hoảng hốt chạy tới, vội vã tìm cách nâng đầu mẹ dậy.

- Để yên, có lẽ tràn máu não rồi! - Tôi biết tôi buộc phải bình tĩnh hơn Hạ Âu, bởi trường hợp này khả năng tử vong cao.

- Em mau đi gọi xe cấp cứu! - Cô vội vã chạy ra, mặt lộ vẻ khủng khiếp

Lúc đó thật ra tôi cũng hoảng. Tôi nhắm đi nhắm lại trong lòng, Hà Niệm Bân, bình tĩnh, Hạ Âu lại chạy tới, tôi cân trọng để người mẹ nằm gọn lại, để đầu mẹ quay qua một bên cho bà dễ thở. Sau đó nới lỏng áo khoác của bà, rồi mở cửa sổ. Tôi kêu Hạ Âu mang khăn lạnh tới.

Bỗng dưng, tôi nhìn thấy eo mẹ Hạ Âu, một đám bầm tím y hệt như của Hạ Âu, giống y hệt. Tôi lặng đi, quên mất tôi đang định làm gì.

- Bây giờ làm gì, làm gì đây?

Hạ Âu nhìn tôi cầu cứu, giọng run rẩy, cô tưởng như tôi là cọng cỏ cứu

mạng, tôi nhìn thấy nước mắt cô đang tuôn hoảng loạn, chúng nhắc nhở tôi, thời gian đã gấp lắm rồi.

- Đặt khăn lên trán mẹ! - Tôi ra lệnh.

Sau năm phút, đã nghe thấy tiếng thở phì phò của bà, tôi cũng bắt đầu trở nên tuyệt vọng, tôi nhớ đến hoàn cảnh mẹ tôi ngã trần máu não sáu năm trước. Sau khi thở phì phò, chỉ vài giây sau bà tắt thở. Tôi cần phải làm mọi cách để cứu bà mẹ đáng thương này. Nhưng những vết thâm xanh mà tôi nhìn thấy làm đầu óc tôi hỗn loạn.

Tôi gượng giữ tinh thần, kêu Hạ Âu mang khăn tới.

- Khô hay ướt? – Cô cuống quýt.

- Sư bố cô, ngu như lợn! Ướt thì làm được gì, tất nhiên là khăn khô! – Tôi bực mình vì sự vụng về của cô đến cực độ, to giọng chửi cô. Hạ Âu chững lại một giây rồi lao vào buông.

- Nhanh lên, Tiên sư cô, cô còn ngồi trang điểm à? – Không nhin được tôi lại chửi.

Tiếp lấy chiếc khăn run rẩy của Hạ Âu, tôi vội vạch miệng mẹ cô ra, lưỡi bà đã bắt đầu rũ xuống, tôi vội vã dùng khăn bọc lưỡi, nhẹ nhẹ kéo ra ngoài.

.....

Chiếc xe cứu thương chết tiệt đến sau mười phút. Sau đó Hạ Âu khóc mếu đi theo xe tới bệnh viện. Mười phút nữa, tin dữ đến, mẹ cô đã đi rồi.

Tôi ngồi phủ phục trên đất mất một lúc.

Tôi nghĩ tới người mẹ chết vì tràn máu não, rồi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu, sự trùng hợp tình cờ.

- Mẹ! – Tôi kêu lên với bóng tối đen đặc ngoài cửa sổ, nước mắt bắt đầu lăn chã rơi. Tôi thấy đau vô cùng, ôi những người thân quanh tôi!

Trong óc tôi hiện lên những cảnh tượng ngày tôi thơ ấu.

Hồi đó nhà có ba anh em, tôi là út. Mẹ thương tôi nhất, khi nấu cơm thường kéo tôi ngồi bên, thức ăn chín tôi thích nhón vài miếng ăn trước, mẹ lấy tay phát nhẹ vào đầu tôi, mắng, đồ mèo ăn vụng.

Tay mẹ nhẹ lắm, mẹ mắng vẫn cười.

Tôi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu, vẫn thường gấp miếng ngon nhất cho tôi, nghiêm giọng bắt tôi ăn hết.

Giọng nghiêm mà nồng hậu yêu thương.

Nỗi đau lớn lao khiến tôi quên phắt chiếc nhẫn kim cương, và vết bầm tím trên eo lưng kia.

Vài ngày sau tôi mới gặp Hạ Âu ở cổng trường, cô tiều tụy như ngọn lửa héo. Khi nhìn tôi, mắt cô mới có chút thần, tuy vẫn trống rỗng.

- Hạ Âu... - Tôi gọi khẽ, nỗi thương xót như tảng đá lăn từ đỉnh xuống vực sâu, tôi sắp không gánh nổi rồi.

- Về nhà với anh đi, em còn anh.
Cầm tay cô, dọc đường về lặng yên.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 8

Con chúng ta

Mất đi người mẹ, Hạ Âu bắt đầu rất tiêu cực, mọi chuyện giữ lại trong lòng, nỗi đau đớn cũng giữ lại trong lòng. Cô còn ít lời hơn trước, thường một mình ngồi chờ đợi, hoặc trốn kín trong phòng ngủ, viết gì đó. Tôi lo cho cô, nhưng tôi không trách gì. Nhẫn kim cương cắt trong ngăn kéo. Tôi đã chưa thể trao cho cô, tôi chờ cô bình tâm.

Hạ Âu rất sợ mất tôi, trước, cô có mẹ, giờ, tôi là chỗ dựa duy nhất. Mỗi tối cô không còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tôi, mà như con mèo nhỏ náu kín trong lòng tôi, đôi tay gấp gấp ôm chặt eo tôi. Thật lâu rồi mới ngủ thiếp đi. Đã hết hai năm thời hạn làm gái bao cho tôi! Hạ Âu bắt đầu thu dọn đồ đạc, khi cô hỏi tôi, liệu cô có thể mang theo tấm váy tôi tặng không, tôi từ chối.

Tôi nói em hãy mặc nó ở nhà tôi, hãy ở lại bên tôi. Tôi nghĩ đó là lời hẹn ước rất tuyệt vời. Nhưng Hạ Âu nhìn tôi, và vẫn quyết định ra đi.

Tôi chưa từng nghĩ tình yêu của tôi sẽ phong ba, tôi thích cuộc sống bình yên và hạnh phúc. Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ cưới một con đi. Tôi thích những người con gái thanh khiết và đẹp đẽ.

Nhưng khi Hạ Âu rời khỏi nhà tôi, tôi thấy hóa ra mình không thể quyết định yêu gì muốn gì quá sớm.

Một tuần sau tôi đến trường tìm cô, ban đầu Hạ Âu không chịu gặp mặt, tôi đành đứng canh dưới sân ký túc xá. Mỗi tối đúng bảy giờ tôi có mặt, chờ cho đến khi cô xuất hiện. Tôi giống hệt một tay du côn đi tán hoa khôi ký túc nữ, cứng đầu không chịu rút lui. Hạ Âu cau mày hỏi vì sao.

- Vì mình cùng cần nhau, vì hai năm là thật!

Nhưng khi nói câu đó, sự tự tin của tôi lại là giả. Vì tôi hoàn toàn không thể nắm bắt được cô, cô ma mị ngoài vòng tay, như yêu nữ trên núi.

Hạ Âu im lặng, tôi mong thời gian cô suy nghĩ ngắn lại, bởi mỗi giây đều làm tôi nôn nao.

- À, vậy với em, anh biết gì về em? - Hạ Âu hỏi.

- Anh biết phòng em trên tầng 3, anh biết cửa sổ phòng em có chậu lan nở nhiều rất đẹp.

Cô nghĩ gì. Tôi khẩn nài – Em còn đắn đo gì về anh?

- Em không đắn đo, em chỉ suy nghĩ làm thế nào để cự tuyệt anh - Rồi cô đi thẳng lên phòng ký túc, tôi bị quản lý ký túc chặn lại phía sau.

Tôi hơi tự ái, tôi không xứng với Hạ Âu ư? Khi cô còn gì trước tôi? Cảm thấy khinh bỉ nghề làm gái, khi không cần họ, họ tìm mọi cách sán đến mời chào, khi mình muốn gần hơn, họ sẽ ra vẻ bí ẩn trốn tránh. Phải đây là thủ đoạn, thứ nghệ thuật khác người?

Tôi tự nhủ không đi tìm cô ấy nữa.

Không ai ngờ hai hôm sau cô quay lại với tôi.

Khi tôi nhìn thấy Hạ Âu xách hành lý, mỉm cười đứng trước cửa nói với tôi, tôi bỗng vui vô bờ:

- Anh có cho một con mèo nhỏ lang thang quay về nhà không?

Vui mừng đón cô, vui mừng xếp đồ cho cô. Khi đó tôi mãn nguyện và tung bừng, khi tôi thấy Hạ Âu quay về bên, tôi dường như quên hết cảm giác về những ngày vừa qua.

Một ngày, cũng không rõ vì sao, cô đột nhiên vui lên, mặt hồng nhuận, đôi lúc hóng ngoài cửa sổ, cười ngọt ngào và thắm kín. Tôi không rõ đã xảy ra điều gì, nhưng tôi vui mừng vì cô đã hồi sinh.

- Cười cái gì hả ngốc?

Hỏi cô, tôi vô tình đã lây nổi vui kia.

- Em chả nói cho anh biết!

Nói rồi, cô quay người chạy mất. Tôi lâu lắm mới có tâm trạng thoải mái.

Dục vọng cuồng lên như sóng cả, khi tôi thấy cô kiêu diễm và nhí nhánh lắc lư đôi mông nhỏ chạy mất.

Tôi như con mãnh thú trong mắt chỉ còn con mồi, ôm cô lại, bước dài về phía buồng ngủ, rồi sau đó chả xót xa gì vút cô thật mạnh như một đồ vật lên giường, tôi chồm tới.

- A! Không! Cút ngay! – Cô giãy giụa.

Suýt nữa tôi tưởng mình nghe nhầm, vì sự phản kháng đầy mãnh liệt của cô trước đây chưa bao giờ có. Tôi ngừng lại, nhìn cô, trong đầu vô tình bắt đầu nghĩ loạn xạ - cô không cho chạm vào người, phải vì những món tiền bốn nghìn tệ trước đây?

- Hạ Âu, Hạ Âu! Anh rất nhớ em! - Hôn cô thật lâu – Sau này em giữ tất cả tài khoản của anh cũng được, làm bà quản gia cho anh – nói rồi tay bắt đầu vuốt ve.

- Đứng, anh nhẹ một chút có được không?

Cô ấy nói, vô cùng hấp dẫn trong bộ quần áo xóc xếch, đôi mắt hỗn loạn tia nhìn như thủy yêu làm tôi mê mết. Nhìn thấy Hạ Âu trong lúc khêu gợi và giận dữ, một thằng đàn ông như tôi đã mất cả mọi suy nghĩ và quy tắc.

Tôi lại chồm lên, xé quần áo cô.

Tôi sưng lại, bàn tay tôi để trên bầu vú Hạ Âu, quên vò...

- Cái gì? Con mình à? - Hỏi lại.
- Dạ! - Mặt Hạ Âu đỏ dần như đóa hồng.
- Của chúng mình à? – Lại hỏi, nghi ngờ.
- Dạ!

Tôi có lẽ ba phút liền không nói năng gì, cứ thế nhìn xuống cô ấy. Người con gái đôi mắt long lanh trong tay tôi, đã làm mẹ rồi. Tay tôi trượt xuống bụng cô ấy, vuốt ve nhẹ nhẹ, ở đây có một sinh mệnh nhỏ bé! Đó là đứa con của tôi.

Mẹ kiếp, mình có con rồi này!

Rồi tôi bắt đầu cuồng lên ôm bồng Hạ Âu, nhấc bồng cô lên, làm cô lại kêu thét:

- Kìa, cẩn thận còn em bé nữa!

Tôi lại đặt cô xuống nhẹ nhàng, vui sướng vô bờ bến. Tôi chạy như điên ra phòng khách, chạy vào nhà bếp, rồi lại chạy trở ra, mồm hét văng lên:

- Tôi có con rồi, ha ha, con ơi, bố mày là thiên tài đấy nhé!
- Khiếp qua, anh điên rồi à! – Hạ Âu cười, mặt tràn trề vui.
- Hạ Âu, Hạ Âu! Em phải nói cho con biết, bố nó là một thiên tài! – Tôi lại hưng phấn chạy tới áp lấy gương mặt cô hôn như điên.

Hạ Âu lúng búng cười, cười rồi hỏi:

- Sao lại thiên tài?
- Vì bố nó làm cho mẹ nó có em bé! – Tôi hào sảng nói – Không phải thiên tài sao?

Cô ấy cười rạng rỡ.

Tối hôm đó tôi đã đi mua ngay bím và bình sữa, mua thêm cả tá quần áo trẻ sơ sinh và giày vải, rồi ôm đống đồ dùng bé xíu xinh xẻo ấy nhủ thầm – “Quý con, mày nhất định phải đẹp trai và thông minh như bố đây này!”

Ngày thứ hai, tôi kéo Hạ Âu đi ra phố mua cái giường trẻ con thật đẹp.

- Còn lâu mới đẻ! – Hạ Âu bảo.
- Em thì biết cái gì, chả lẽ đẻ ra con lại ngủ với chúng mình à? Anh không cho phép ai đến giành mất Hạ Âu của anh, con cũng không được!
- Em thấy có vẻ anh bị điên thì phải! – Cô nói, cười êm ái.

Cuộc sống sau này sẽ thật ảm áp và tươi sáng. Còn phải nghĩ tên cho con này, còn phải mua sách cho con này, rồi còn phải học cách trở thành một ông bố tốt!

Hạ Âu có lần nhắc, có lẽ em trước khi lo sinh con thì nên lo tốt nghiệp, nên bị tôi mắng. Phải biết tôi đã dùng toàn bộ thân thể và tâm hồn tôi để đón đợi đứa con yêu dấu này.

Đứa con đầu lòng của tôi và Hạ Âu.

Sau Hạ Âu không nói gì nữa, cô vốn không thích nhiều lời, chỉ cười mỉm và tận hưởng hạnh phúc làm mẹ.

Hạ Âu trên giường, nằm trong lòng tôi, nhẹ nhàng nói về những tâm trạng của người làm mẹ.

- Giá mẹ em còn sống, trở thành bà ngoại, tốt biết bao! - Cô thầm thì.

Mẹ cô? Trong óc tôi phiêu dạt lại những hình ảnh trước lúc bà mất, vết bầm tím trên eo. Nhưng chỉ thoáng qua như mây dạt trôi, bởi Hạ Âu trong lòng tôi ngủ, vết bầm trên eo cô vì cái giường ký túc cũng đã tan đi dần.

- Đừng nghĩ nhiều em ạ, mẹ em sẽ nhìn thấy chúng ta từ trên trời.

Tôi không thể tưởng tượng cuộc sống có thể tràn đầy ý nghĩa như thế này, nhiều đến mức, tôi không thể nếm trải hết. Công việc cũng nhiều thành tựu, tôi không có gì ưu phiền.

- Hạ Âu! - Tôi ôm cô, gọi tên cô nồng nàn.

- Dạ! - Cô đáp khẽ.

- Anh yêu em và con!

- Em cũng thế!

- Em là của anh phải không?

- Vâng, em chỉ là của anh!

Những âm thanh ấy êm đềm mãi mãi trong trái tim tôi.

Tôi định, vào ngày lễ Tình nhân tới, sẽ đeo vào tay Hạ Âu chiếc nhẫn cầu hôn, rồi cô ấy sẽ là người yêu thương duy nhất của đời tôi.

Nhưng khi đó, tôi không bao giờ nghĩ, sau này tôi sẽ gọi vợ yêu bằng tên người khác. Và chiếc nhẫn cầu hôn như lời thề yêu thương ấy, Hạ Âu suốt đời không còn cơ hội đeo.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 9

Em nấu tình yêu thành món canh

Cái thai gần một tháng, tôi chở Hạ Âu đi khám bác sĩ. Khi ông bác sĩ trung niên bảo, Hạ Âu khỏe, tôi vui lắm. Rồi về, tôi bắt đầu sắc thuốc bổ, hầm canh dinh dưỡng cho cô theo lời khuyên của bác sĩ.

- Anh không thấy phiền phức à? - Hạ Âu nhòm vào nhà bếp, hỏi tôi đang bận túi bụi.

- Không hề, anh vui vô cùng! - Tôi đuổi cô vào phòng khách ngồi nghỉ ngơi. Cô lại đi viết lách thứ gì đó.

Sau bữa tối, tôi đi rửa bát, ra phát hiện trên bàn nước có mảnh giấy, trên là

nét chữ của Hạ Âu:

"Tặng Bà, người em yêu vô cùng

*Em nấu tình yêu thành món canh
Không gia vị, không bỏ đường
Nhưng nêm chút cảm xúc
Sôi trào*

*Em nấu tình yêu thành món canh
Những vui buồn đón đau gác lại bên
Đế lửa nhỏ nhỏ
Rồi thương thức*

*Em nấu tình yêu thành món canh
Không thổ lộ không khoa trương
Để đôi khi trong cô tịch
Mình em nếm*

*Em nấu tình yêu thành món canh
Như hương hoa lan xa mùi dấm dù trời lạnh gió
Thắm tháu, cho và gửi lại
Thanh thoát*

*Em nấu tình yêu thành món canh
Không dục vọng không vật chất nhưng đường dài
Lo khi trái tình yêu chín
Nơi em sẽ rộn ràng*

---- Hạ Âu tặng---

Tôi vui sướng cầm mảnh giấy, đọc đi đọc lại n lần, cho đến khi thuộc. Sau đó đi vào phòng, tựa sát Hạ Âu, hôn cô, nhà thơ vợ.

Cô cười bảo, tôi nịnh đầm.

- Anh không nịnh vợ thì nịnh ai nào?

Tôi định bảo cô nghỉ học đi, nhưng cô không đồng ý, cô bảo, chỉ vài tháng nữa sẽ tốt nghiệp (cô học hệ Cao đẳng, chỉ ba năm). Cô nói sau này công việc sẽ cần tới bằng cấp.

Tôi không để ý lắm đến bằng cấp, tôi chỉ lo lắng cho cô và đưa con trong bụng thôi.

Tôi đã quyết định rồi, chờ cô tốt nghiệp sẽ làm lễ cưới. Cô sẽ thành cô dâu nhỏ bé của tôi, mỗi tội lúc đó cưới thì bụng sẽ hơi to. Nhưng bất kể dù sao

thì cô cũng sẽ rất xinh đẹp.

Mà sắc đẹp của cô sẽ là tài sản của tôi.

Có một buổi trưa công ty tôi mất điện. Vậy nên tôi về sớm. Tôi định cùng Hạ Âu đi ăn trưa, nhân tiện dắt cô dạo công viên xem khí. Hạ Âu thích nhất loài động vật tên là... khí, cô bảo loài này giống tôi. Mỗi lần cô nói thế tôi đều tóm cô lại phét vào miệng cho vài cái!

Hôm đó là ngày mùng 9 tháng 3, mặt trời lấp ló nắng sau mấy đám mây.

Tôi đỗ xe cách cổng trường một đoạn, bởi Hạ Âu không thích mọi người để ý đến hai chúng tôi.

Tôi chưa đi đến cổng trường đã nhìn thấy Hạ Âu, cô đang đứng nói chuyện với một người đàn ông, không rõ mặt, chỉ thấy bờ vai rất rộng.

Đã rất lâu rồi tôi không hỏi Hạ Âu rằng ngoài tôi ra cô còn ai, bởi những gì có giữa chúng tôi, nếu hỏi thế sẽ xúc phạm cô.

Tôi tin cô, nhưng tôi không thể kiềm chế nỗi lo âu, tôi lặng lẽ đến gần, nấp sau một cây to. Không thể nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn thấy gương mặt Hạ Âu đầy khủng khiếp, rồi phẫn nộ.

Người đàn ông đấy nói gì, Hạ Âu im lặng mãi, trầm mặc một lúc, mặt đỏ ửng. Cuối cùng người đàn ông nói thêm một câu, chỉ thấy cô miến cưỡng gật đầu, rồi đi vào trường.

Người đàn ông bỏ đi, lướt qua tôi, tôi nhìn hẩn ta thù hận. Khi tôi nhận ra hẩn chính là người đàn ông trung niên đã bao nuôi Hạ Âu hai năm trước, trái tim tôi tràn lên nỗi đớn đau, ngạt thở.

Tôi tự dặn lòng phải tin tưởng Hạ Âu, cô ấy không còn là con dĩ mà người nào muốn cũng có thể sờ mó, cô ấy sắp là vợ tôi, là mẹ của con tôi.

Tối đó, Hạ Âu về nhà đúng giờ, tôi quan sát cô rất kỹ nhưng thất bại. Cô giống như nước xanh và trong, tưởng cái gì cũng nhìn thấu, nhưng nhìn mãi chẳng thấy gì.

Tôi định hỏi cô về người đàn ông kia, nhưng cô sẽ đau lòng vì tôi. Nhưng tôi sẽ phải hỏi, không tôi chết mất.

Tôi phải đi toa-lét đến lần thứ 4, rồi quay ra mới đủ can đảm hỏi cô:

- Hạ Âu.

- Dạ, gì ạ?

- Hôm nay ở trường có gì không? – Tôi vờ thờ ơ lật xem nhật báo.

- À, không có gì đặc biệt, như mọi ngày.

- Thế... không gặp cái gì bất thường à? – Tôi lật báo sột soạt, nhưng thật sự không đọc nổi trên đó viết gì.

Cô ấy chẳng nói gì, nhìn tôi xem xét. Tôi sợ cái nhìn tinh tường của cô, thành ra tôi lại thành kẻ giấu giếm. Tôi vội thanh minh:

- Ô, à, anh chỉ muốn hỏi em bé trong bụng mẹ có quậy không, trưa nay anh ngủ trưa, mơ thấy nó gọi bố ơi!

Cô cười, trều mền áp vào tôi:

- Mới một tháng, làm sao dám quậy? Đồ ngốc! Nhưng hôm nay em gặp một người quen, người ta còn dạy em cách an thai nữa!

Cô cười tôi ngốc, tôi thật lòng mong giá mình thật sự là thằng ngốc bên cô thì hay.

Tôi liên tục ba ngày liền xin nghỉ trưa sớm đi đón cô ở cổng trường, tất cả tốt đẹp, chả có chuyện gì. Tôi cũng không thấy trên mặt cô có nét gì bất thường. Nỗi lo âu cảnh giác trong tôi dần dần.

Chúng trầm uất khi mang thai ở Hạ Âu khá rõ rệt, cô thường than đứa con trong bụng làm cô sợ hãi. Tôi cười nói là con tôi, em sợ điều gì? Hạ Âu hỏi có thể bỏ cái thai này đi không, tôi giận dưng dưng mắng cô một trận, nhưng sau nghĩ, Hạ Âu còn quá trẻ, lần đầu làm mẹ, hẳn rất nhiều điều tôi phải thể tất cho cô. Nên ngày nào tôi cũng phải dỗ dành cho cô vui.

Hôm đó đang họp ở công ty, tôi nhận được một tin nhắn của Đại Bản, hỏi tôi xem Hạ Âu đang làm cái gì? Hạ Âu đang ở đâu. Lúc đó khoảng 10 giờ sáng, Hạ Âu có lẽ đang học tiết 3. Vì thế tôi trả lời là cô đang ở trường. Hỏi hẳn vì sao, hẳn không nói, bảo tao tiện mồm hỏi thôi mà, rồi cũng không trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi nghĩ sự việc không đơn giản như thế. Đại Bản xưa giờ chưa từng hỏi câu này, càng không bao giờ hỏi thăm Hạ Âu. Giám đốc kinh doanh đang tổng kết số doanh thu tháng này, tôi nhìn ông ta, bề ngoài có vẻ tôi rất chăm chú, nhưng kỳ thực nếu hỏi ông ta là nam hay là nữ thì lúc đó tôi cũng đáp bừa. Rồi sau không chịu đựng nổi, tôi thứ lỗi xin chạy vào toa-lét, gọi cho Đại Bản, hỏi nó thế rốt cục là có chuyện gì. Đại Bản nói, chả có chuyện gì, chỉ nói nhìn thấy Hạ Âu đi ngoài phố.

Đại Bản buông thông:

- Dào ôi, đã bảo không có chuyện gì mà lại. Cũng chỉ là một đứa con gái thôi, mày lo lắng cái gì? Tao bảo này, nữ sinh viên đại học đầy ra đấy, thích thì hôm nào tao giới thiệu một đứa còn tốt hơn cho mày!

Nói xong gác máy.

Tôi thấp thỏm gọi tới số của Hạ Âu, một giọng nói thanh nhã vang lên: " Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy..." càng làm tôi nóng ruột, cả buổi cứ bồn chồn.

Trước đây, tôi nghĩ "phải tin mẹ của con mình", giờ câu thần chú ấy vô hiệu. Mãi mới tới trưa, vội vàng đi tới trường, bạn cùng phòng cô nói:

- Hôm nay Hạ Âu trốn học!

Trái tim tôi lặn xuống tận đáy vực sâu. Dưới sân ký túc nhìn lên, giò lan trên cửa sổ phòng Hạ Âu vẫn rực rỡ thế, nghe nói giò lan Hạ Âu tự trồng.

Hoa Lan thuần khiết quá, sao hoa dưới ánh mặt trời xinh đẹp thế? Tôi nhìn hoa, chúng tôi đều không biết Hạ Âu đang ở đâu. Tôi rất muốn tin cô, nhưng

trong đầu tôi hỗn loạn rối tung.

Buổi chiều tôi lang thang ngoài phố như thằng điên, xe đỗ trong công ty, tôi một mình rúm ró lảng vảng ngoài đường, nhìn da trời đổi từ trắng sang xanh, thành màu cam đổi màu đỏ, rồi sẫm dần. Tôi đi qua cửa quán bar Yêu Lục, tôi nghĩ Hạ Âu có thể trong đó, nên tôi bước vào, tìm khắp hết trong lũ dân chơi xanh đỏ, không thấy. Ra khỏi quán bar tôi gọi cho số máy Hạ Âu, vẫn tắt máy.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, đã chín giờ tối, đèn nê-ông ở cổng bar Yêu Lục hắt bóng tôi thành gã lang thang tình sầu. Trên phố có những người vội vã lướt qua có người chậm rãi bước thản nhiên.

Tôi như con chó rú đuôi, tôi nào ngờ đời tôi có một ngày rũ rượi vì một người đàn bà.

Không tìm thấy tôi vẫn luôn tự tin, hào hứng.

Hạ Âu, chết tiệt, chẳng lẽ cô đúng là dĩ, bản tính khó sửa? Cho dù đã làm mẹ?

Không ăn, không bật ti vi, không lên mạng, tôi ngồi ở ghế sofa, nhìn lên mặt đồng hồ treo tường. Kim giây chạy như bay, kim phút đi bộ, kim giờ đi động một mỗi một nửa hình bán nguyệt.

Chín giờ tối, cuối cùng cô ấy đã về.

Cửa mở, cô đi vào. Tôi chú ý thái độ cô, không ân hận, không sợ hãi. Cô chỉ mệt mỏi, nặng nề ngồi xuống sofa. Cô nhắm mắt, thở dài mệt nhọc.

Tôi không hiểu gì nữa, tôi cũng mệt lắm rồi, tôi sợ đôi mắt có cái nhìn lấp liếm giấu kín của cô lắm rồi, tôi cũng chả còn hơi sức và kiên nhẫn đi tìm hiểu cô, tôi càng không có sự từ tâm để đi hiểu xem cô đang nghĩ gì.

Tồn thương hay không tồn thương gì nữa, tôi đã dành cho cô tất cả chờ che, cô đã để cho tôi đầy mình thương tích.

- Cô đi đâu về?

- Đừng hỏi, được không?

Mặt lỏng lẻo, lời đáp khó hiểu, bảo tôi làm sao chịu được?

- Em đi tắm! Anh ngủ trước đi!

Cô để tôi lại một mình trên sofa, đi vào buồng tắm. Tôi ngồi ỳ ra mười phút, rồi nhảy vào buồng tắm.

Đá tung cái cửa buồng tắm, cảnh tượng khó quên lại hiện ra, tôi tưởng tôi sẽ không bao giờ còn thấy cảnh tượng ấy.

Cô ấy đang vội vã dùng rượu nóng xoa bóp những vết thâm tím trên eo.

Dưới tay cô là vết eo đen thâm tím.

Tôi không thêm nói một lời, giận dữ trừng mắt nhìn cô. Đôi mắt đã lừa phỉnh tôi suốt mấy năm của cô cũng đang khiếp hãi nhìn tôi. Sau đó tôi như thằng điên bỏ ra khỏi nhà.

Khi tôi xuất hiện trong mắt nhìn của Đại Bản, với đôi mắt mà sau này Đại

Bản tả lại là vằn máu như mắt bò tót trong trận quyết đấu, làm cậu ta khiếp sợ kinh hoàng.

- Trời, Bản, cậu làm sao thế?

- Anh nói xem hôm nay anh đã thấy gì?

- Cái gì?

- Nói ngay, tôi cần phải biết! Hôm nay anh thấy con đĩ ấy ở đâu?

Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi gọi Hạ Âu là đĩ, cơn máu nóng trong đầu giúp tôi phát âm từ này trơn tru.

- Cô ấy đã nói gì rồi? - Đại Bản kinh dị bảo - Ôi giời ôi ông em tôi, đàn bà ấy mà, mà việc gì phải nóng thế, mà nhìn mà đây này - Nói rồi anh ta ngoác cánh tay ra ngoác ôm tôi - Tóc thì dựng đứng lên này! - Nói xong anh ta cười gần hai tiếng, dùng một giọng hạ lưu nói - Đàn bà thì có con nào không có lúc hứng tình? Huống hồ mà bảo trước nó làm nghề gì? A a a...! Hắn chưa nói hết, mặt hắn bị tôi quai một đấm trời giáng.

- Tao hỏi mà cái đấy à? Bỏ mà đang hỏi sáng nay mà thấy cái gì?

Đại Bản lấy đà tổng vào ngực tôi một nắm đấm trả đũa:

- Mà bị con đĩ làm cho phát điên rồi à? Anh em cũng không nhận ra à? Tao nói thì mà làm gì được? Sáng nay tao thấy nó, cục cưng của mà, với một thằng giai đi vào khách sạn bán dâm. Mà còn ở đây thương xót gì cho nó, mẹ nó làm điếm, nó còn điếm hơn cả mẹ nó! Mà còn chưa thấy người ta đi ô tô gì à? Cái Benz của mà đừng hòng so sánh...

Đại Bản còn chửi một hồi, nước bọt bắn tung toé. Tôi thì khi nghe thấy chữ khách sạn đã dờ dẩn rồi.

Cuối cùng Đại Bản an ủi tôi mấy câu, kéo tôi đi uống rượu.

Đêm say về, thấy Hạ Âu bòn chòn ngồi trên sô-pha, nghĩ đến lời Đại Bản, tôi nhìn mặt cô, mắt cô càng nhìn càng thấy bẩn thỉu, tôi giận điên lên, bèn lôi xềnh xệch cô lên giường cưỡng hiếp!

Ngày hôm sau, mắt bị ánh nắng chói tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, thấy Hạ Âu vội bung đến bát canh giã rượu, ân cần như xưa, đỡ tôi uống, dường như chưa có ngày hôm qua.

Tôi hoang mang, tôi nhìn sâu vào đôi mắt sóng sánh hồ thu của cô ta, thanh tịnh trong sáng, không một vết gợn. Tôi không nghĩ ngợi ra được điều gì nữa. Phải cô ta là thiên sứ. Thiện lương?

Tôi chợt thấy đôi tay bê bát, có vết cấu véo, màu tím xanh chộc cơn giận dữ, tôi xé toạc áo cô ta ra, liền thấy dấu vết trên eo. Tôi có thể hiểu đây là dấu vết của cái gì. Tôi có thể tưởng tượng đôi tay nhờn mập mập bẩn thỉu của người đàn ông kia, đâm ô vòn vê trên da thịt cô ta, làn da sạch thơm và mượt mà của Hạ Âu.

Mà đôi tay đó chắc chắn đã sờ soạng khắp thân thể Hạ Âu.

Tôi hẳn học nhìn cô ta, tôi đã từng nghĩ cô ta là con đĩ trong sạch nhất thế

giới này. Cô ta cũng nhìn tôi, ánh nhìn sợ hãi.

- Tránh ra, tôi lên công ty!

Tôi nói một cách nhọc nhằn và trống rỗng. Tôi hận tôi vì vẫn còn thấy trong lòng chút thương hại.

Cô ngồi trên mép giường, dịch tránh sang một chút, tôi phát hiện tay cô che bụng. Rồi tôi lạnh lùng khoác áo đi khỏi nhà.

Dưới bàn tay kia, trong bụng cô, chẳng biết là cái của nợ của ai!

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 10

Chờ đợi

Những ngày hỗn loạn, tôi bận cuống cuống ở công ty, nhưng tôi cũng không biết tôi đang bận cái gì. Tôi tìm việc để làm, nếu không tôi sẽ nhớ Hạ Âu vô cùng. Giờ đây cô ta ở trong lòng người đàn ông nào, kệ cho eo hay đùi có thêm vết bầm nào.

Đêm xuống tôi cũng không về nhà, tôi sợ phải vào một căn nhà trống rỗng, càng sợ cái người đàn bà chỉ vào bụng nói ở đây có đứa con anh. Tôi ngủ giấc đêm trong cái giường nhỏ sau văn phòng, hoặc đi tiêu khiên ở Yêu Lục với bạn.

Tôi trượt vào một ống cống lằng lộn bẩn thỉu. Đáng sợ nhất, là tôi không có ý định bò lên.

Có lẽ khoảng vào quá trung tuần tháng ba, tôi buộc phải về nhà lấy một tài liệu quan trọng trong máy tính. Tôi cố ý lang thang ở ngoài đường đến tận 2 giờ sáng mới về, như thế, nếu Hạ Âu có nhà, cô ấy cũng đã ngủ rồi.

Tôi mở khế cửa vào nhà, như đã điều lên vào. Máy tính ở phòng khách, tôi không sợ Hạ Âu phát hiện ra tôi.

Nhưng tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Âu, cô thấy tôi, sững lại, rồi vội vã chạy đến giúp tôi cởi giày.

Cơ thể cô vốn gầy gò, nay đã chỉ còn một bộ xương, ngược đôi mắt vui sướng nhìn khi đưa đôi dép lê cho tôi:

- Anh đã về rồi? Thay giày đi!

Cô nói nhẹ nhõm, cố ý cất giọng cao, nhưng vẫn nhe nhẹn lại ở hai chữ cuối.

Cô ta để đôi dép cạnh chân tôi, chờ tôi cởi giày cô lại mang đôi giày da của tôi cất vào tủ giày. Đã hai năm nay cô hầu như mỗi ngày đều làm việc này, thuần thục và nhẹ nhõm.

Rồi khi cô ta có mang, tôi đã không để cô ta làm thế nữa, tôi chăm sóc cho

cô, cô vẫn thường nũng nịu bảo, thôi anh đừng cướp nốt niềm vui cuối cùng của em.

Tôi cứ tưởng tôi có thể không còn yêu cô ta nữa, trải qua từng đó chuyện, ít nhất có thể mất đi phần yêu rồi.

Có lẽ khi thấy đôi tay đưa ra chạm vào giày tôi, mắt tôi đã cay. Tôi nỗ lực kiềm chế để khỏi ôm cái thân hình tiều tụy kia.

- Sao cô chưa ngủ đi?

Cười với tôi, ngây thơ, không đáp lời, chỉ bảo em đi lấy cho anh tách cà phê. Tôi nhìn cô đang cười và nghĩ, có lẽ mình lại đang rơi vào vòng tròn ma mị của cô ta.

Rót tách cà phê đến, bê ghế ngồi gần tôi. Tôi không ngoái lại cũng biết cô ta đang nhìn tôi.

Mùi vị quen thuộc trong không gian khiến tim tôi mềm nhũn.

Xong việc cần làm, tôi đứng dậy, cố để không nhìn phải ánh mắt cô, tôi không để cô ta có cơ hội giữ lại tôi.

- Em đi đặt nước vào bồn cho anh tắm!

Cô ta nói vội vã, chạy vào buồng tắm.

- Đừng, Hạ Âu...

- Sao ạ?

Tôi định bảo tôi không ở nhà, nhưng có vẻ hơi tàn nhẫn khi cô đang háo hức mong đợi.

- Thôi cô ngủ đi, tôi kiếm cái gì ăn rồi về công ty, tôi còn việc chưa xong!

Hy vọng có này làm cô đỡ buồn.

Hạ Âu lặng lẽ nhìn tôi, rồi vào bếp.

Thực ra tôi cũng không còn bụng dạ để ăn.

Mười phút sau, cô bung đồ ăn lên, ngồi bên xem tôi ăn.

- Dạo này mấy giờ mới ngủ? – Tôi thấy có vẻ đêm nào cô ta cũng thức chờ thế này.

Cô nhìn tôi, không nói, chỉ lắc đầu.

- Không ngủ à?

- Không, ban ngày em ngủ rồi, ở trường.

Tôi kinh ngạc, nhưng không để cô ta biết. Làm lui ăn.

Ăn hết một bát, cô đưa tôi bát canh đầy, đây là việc ngày xưa cô thích làm.

Tôi thấy lòng đau xót đến mức không thể chịu được.

Tôi nhìn thấy tay cô run rẩy khi cầm cái thìa canh.

Tôi chậm rãi đặt cái tay cầm thìa của cô xuống, kéo cô quay về phía tôi, rồi ôm ghì cô thật chặt vào lòng, thật chặt.

- Em chỉ định chờ anh thôi, em chỉ định làm những gì tốt nhất có thể – Cô run lên, cũng ôm chặt lấy tôi.

Tôi vuốt tóc cô, mềm và nhẹ, áp vào má cô, quen thuộc và thơm mát. Cái

thân thể gầy gò đã từng quyến rũ tôi bao lâu. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ buông cô trong vòng ôm.

Nhưng vì sao cô như thế, lừa dối mẹ ngày xưa, lừa dối tôi bây giờ. Sao cô tàn nhẫn với những người yêu cô nhất trên đời này?

Hạ Âu không thanh minh gì, mắt đỏ lên.

- Em phải nói cho anh biết, tối hôm đó em làm gì, với ai? – Tôi vẫn phải hỏi, tôi cần chính miệng cô nói ra, nếu không cả đời này tôi sẽ điên đảo vì những vết bầm tím trong tim.

Cô lắc đầu, mắt mở to, nhúu mày, cô có vẻ mặt bộc lộ cảm xúc nhiều nhất mà tôi thấy.

- Nói đi!

- Anh đừng hỏi! - Khẩn cầu, bơ vơ.

- Vì sao không nói cho anh biết? Vì sao, vì sao, vì sao không nói? Thế em muốn anh sẽ thế nào? Cứ thế này sống cả đời với em, hay em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống cùng anh cả đời? – Tôi gầm lên, gần như là gào lên.

Rồi tôi nhìn thấy cô ấy khóc. Cô ấy ngồi trên ghế sofa và khóc.

Đây là lần thứ ba cô ấy khóc, cũng là lần cuối cùng trong đời, tôi thấy cô ấy khóc.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 11

Câu đố của đời anh

Hạ Âu khóc rồi, khóc nức nở, đôi vai nhỏ run bần bật, nước mắt vòng quanh mặt, cô như thế không muốn khóc, cật lực dùng tay lau mặt, lau vừa mạnh vừa nhanh.

- Thôi thôi đừng khóc nữa, em lúc nào cũng thế này, toàn tự làm tự nghĩ một mình. Bây giờ em không phải là chỉ một mình nữa, có việc gì thì cứ nói ra, Hạ Âu, thôi nín đi, nghe anh này, nói cho anh biết đi!

Tôi quỳ xuống, đỡ cằm, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

Sau một hồi, cô không khóc nữa. Rồi một hồi nữa, mới bình tĩnh lại.

- Anh muốn nghe thật à?

- Ừ, anh cần nghe! Bởi vì, anh muốn sống trọn đời với em.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, nhưng câu đầu tiên của cô ấy cũng đã làm tôi giật mình.

- Em tổng cộng đã bị chín người đàn ông cưỡng hiếp!

Cô ấy nói, mắt cô bắt đầu khôi phục lại vẻ điềm đạm.

Tôi cứ tưởng cô nói cô đã ăn chín quả anh đào. Nhưng cô nói là cô bị chín người... Tôi kinh ngạc đến mức mồm há ra không khép được.

- Còn muốn nghe tiếp không? – Hạ Âu cười ngạo nghễ.

Tôi nhìn cô, tôi nghĩ có thể tôi bắt đầu hiểu ra chút gì đó về cô.

Về con dĩ Hạ Âu.

- Ủ, em nói đi.

- Lần đầu tiên của em là năm mười một tuổi. Hồi đó mẹ em lần đầu mang đàn ông về nhà. Người đàn ông nhân lúc mẹ em ra khỏi nhà, đã cưỡng hiếp em, rồi bảo em, nếu em nói cho người khác biết, ông ta sẽ đập chết mẹ em. Cho nên em không dám nói ra. Sau này liên tiếp những người đàn ông sau đó của mẹ em, bảy người, đều làm việc đó với em. Bọn họ sau khi hành sự đều mang mẹ em ra để uy hiếp em.

Tôi nghe, đột một điều thuốc. Khói mù mịt che Hạ Âu, che đi vẻ yên tĩnh của Hạ Âu.

- Họ đều đổ tội lỗi lên em, nói là vì em... dùng ánh mắt để quyến rũ họ. Anh có nghĩ liệu thật sự có một đứa bé mười ba tuổi lại có ánh mắt đậm đàng không? Mà năm đó em còn chưa tròn mười ba.

Tôi im lặng, tôi không thể tưởng tượng cô ấy có những kinh nghiệm tuổi thơ như thế. Tôi biết mẹ cô cả đời đã xoay quanh những người đàn ông, nhưng lại dùng chính mình để bảo bọc cho đứa con. Vì sao bà không phát hiện ra điều này?

Hạ Âu giới nguy trang quá. Tôi quá quen với đôi mắt phẳng như mặt nước giếng khơi của cô.

- Khi em mười ba tuổi, mẹ làm tình nhân cho một người đàn ông, một người đàn ông cực kỳ giàu có. Trong chớp mắt, em và mẹ đổi đời, mẹ con em trở thành những người thượng lưu của xã hội. Em có thể học ở trường tốt nhất, ăn những món cao lương mỹ vị, mà người đàn ông đó chưa bao giờ động tay vào em. Ông ta thật sự bận rộn tới mức rất ít khi đến nhà em. Em đã từng tưởng đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhất. Khi em lên lớp 10, một hôm tan học ông ta đến trường đón em, nói chở em đi ăn trưa, mẹ em đang chờ ở đó. Em không nghi ngờ gì nên leo lên xe đi cùng ông ta.

Ông ta để tài xế chở đến một nơi hoang vắng rồi cưỡng hiếp em ngay trước mặt thẳng tài xế. Lúc đó em tưởng em đã chết rồi. Nhưng khi ông ta phát hiện ra em không còn trinh, rất tức giận. Ông ta bảo đã chờ bao nhiêu năm rồi, rốt cục không ngờ em lại đi điểm sớm thế. Ông ta bắt đầu chửi mắng, chửi mẹ em, nói mẹ em làm dĩ, còn em là con dĩ non. Lúc đó em không kìm được, đã đánh ông ta một cái.

Không nói anh cũng biết, em bị ông ta đánh đập bầm dập. Ông ta không mang mẹ em ra để dọa nạt em, ông ta chẳng nói chẳng rằng, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì và mang em trả về nhà. Em biết, nếu em chỉ nói ra một

tiếng, mẹ em sẽ mất tất cả. Mà em cũng đã không còn muốn giấy giụa nữa, em dường như tin lời của bọn đàn ông – em là một con đĩ, em bẩm sinh đã đi quyến rũ đàn ông, em là một con đàn bà hư hỏng không còn gì để nói. Đêm ấy em không về nhà, đêm ấy em đã gặp anh. Em cũng không biết em đã đi vào quán Bar đó như thế nào nữa, nhưng giây phút bước vào đó, em thật sự thêm đi kiếm khách, giây phút đó em đã chết một nửa con người rồi. Vì sao em lại chọn anh ư? Vì trong cả đám đàn ông đó, anh là người duy nhất không ôm gái.

Tôi nhớ lại đêm đầu tiên gặp Hạ Âu, lần đầu tiên, cái nét thơ ngây tràn trề của một cô bé.

- Và sau đó em bắt đầu đón khách? – Tôi hỏi.

- Không, anh là khách duy nhất chơi em. Anh có tin không? – Cô hỏi.

Tôi không do dự gật đầu. 16-17 tuổi, các cô thường hay xúc động và mạnh động, sau đó sợ hãi, các cô sẽ suy nghĩ. Cái này thì tôi hiểu.

- Anh có biết vì sao sau anh, em không tiếp khách không? Vì cách mà anh đối xử với em. Anh không e dè gì bảo em là đồ đĩ, anh cũng không ngượng ngùng gì mà đã thể hiện toàn bộ thú tính của anh trên cơ thể em, rồi sau đó, anh vút vào mặt em năm trăm tệ, đến một phút chớp mắt nghỉ ngơi anh cũng không cho phép, và vút em ra khỏi nhà anh. Khi ấy, tay em cầm năm trăm đồng vừa tự kiếm được, em phát hiện thấy em đứng ngoài đường như một con chó hoang.

Nghe Hạ Âu kể chuyện cũ, tôi ngượng ngùng quá, dù người không biết thì không có tội. Người tôi yêu, đang kể việc tôi chơi đĩ, chuyện của vài năm trước.

- Sau đó, có lẽ anh cũng đoán được phần nào. Người đàn ông đó không buông tha cho mẹ em. Em nghĩ có lẽ là vì em. Ba năm trước, người đàn ông mà anh gặp ở cổng trường em, đó là tay lái xe của ông ta. Cho đến ngày em gặp anh! Em nghĩ em chưa hề lừa dối anh lần nào, ít nhất, em cũng mới chỉ là gái bao của một người khách làng chơi duy nhất là anh mà thôi.

Tôi trầm ngâm hồi lâu, đầu óc trì độn, tôi nhìn người con gái ngồi trước mặt tôi, người không phải là đĩ nhưng lại là đĩ, tôi đang nghĩ gì.

- Ông ta... có phải là rất thích cấu véo lên eo đàn bà?

Hạ Âu gật đầu.

Có nghĩa là, sau khi mẹ chết, sau khi đã đính ước trọn đời cùng tôi, cô ta đã phản bội, với thằng khốn nạn ấy.

- Vì sao không tránh xa thằng đó ra. Nó đã không có gì uy hiếp em nữa?

- Bởi vì... ông ta có một lý do để bắt em phải làm ông ta thỏa mãn!

- Là gì?

- Em không thể nói với anh! - Hạ Âu tuyệt vọng.

Tôi trợn mắt nhìn cô ta, tôi muốn giết người, chém chết tất cả đàn ông đã

bức nhục Hạ Âu, chém chết cả Hạ Âu.

Nhưng mà tôi yêu cô ấy.

Tôi nhượng bộ. Cô ấy đã chịu đựng đủ rồi. Tôi ôm lấy cô:

- Thôi, em, tất cả đã qua rồi, may vẫn còn em là của anh, anh sẽ không đi so tính thiệt hơn, nhưng em đừng gặp người đàn ông nào khác nữa...

Tôi cứ nghĩ Hạ Âu sẽ cảm động và chúi vào vầng ngực tôi khóc nức nở, cảm kích bởi tôi đã dành tất cả bao dung và thấu hiểu cho em, và em sẽ vứt bỏ quá khứ, cùng tôi đi về phía trước. Nhưng những cảm giác tốt đẹp của tôi chưa kịp bày tỏ hết, đã nghe thấy Hạ Âu nói với giọng quả quyết:

- Nếu ông ta tìm em, em cũng vẫn sẽ đi!

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 12

Rời bỏ

Tôi nhìn con đàn bà này, cô ta bảo cô ta vẫn sẽ đi. Cô ta nói như một võ sĩ dũng mãnh quả cảm, can đảm một cách tàn nhẫn.

- Em không định giải thích vì sao ư? – Tôi nhìn lạnh lùng.

- Xin anh đừng hỏi em, như thế này đã là tốt lắm rồi! - Cô kêu lên khẩn cầu.

- Như thế này? Như thế này là như thế nào? Cô thỉnh thoảng lên đi tìm giai, rồi mỗi tối lại dúi vào lòng tôi kêu “Con chúng mình thế này thế kia”? Hay thật sự cô là con đĩ rác nên thêm thỏa mãn cái nhu cầu kia? - Tôi gào lên từ trong sâu thẳm cõi lòng, kính cửa sổ rung lên như sắp rơi xuống vỡ tan.

- Anh... thì anh hãy coi em như là tình nhân, có được không? Em xin anh cho em ở bên cạnh anh, thì thế nào cũng được. Em có thể nấu cơm cho anh, em sẽ không để ý nếu anh có người yêu, chỉ xin anh đừng vứt bỏ em...

Cô ấy tủi nhục và mệt mỏi, như con mèo hoang, miệng lắp bắp như kẻ ăn xin đầu đường. Tôi cảm giác tôi thua tôi bất lực, tôi muốn cứu vãn tình yêu, nhưng cô ta thì không.

Thì ra, cái cô ta cần chỉ là những yêu chiều của tôi, hoặc có lẽ tôi chưa bao giờ có được tình yêu như tôi tưởng.

Tôi đã từng tin, như mẹ cô ta nói, một con đĩ, cái quý nhất trên đời với nó là một lời hứa hẹn của đàn ông. Nhưng tôi, của tôi thì Hạ Âu không thềm. Nếu tôi cứ trao, cô ta sẽ càng mệt mỏi.

Tôi chậm chạp đứng dậy, tôi cần đi khỏi nơi này. Không khí trong phòng ngột ngạt quá, tôi như một con thú bị nhốt trong cũi, không thể thở cũng không thể cử động. Và những gì tôi đã trao cho Hạ Âu, níu giữ cho cô, là cái

cũ cuối cùng của đời tôi.

Đi ra cửa ngoái lại, thấy Hạ Âu còn ngồi lặng trên sô-pha, tóc xõa xươi, mắt ngây dại. Những trăm ngàn lời nói thương xót trong lòng tôi vào giây phút này đã tràn khỏi con đê ngăn.

- Hạ Âu! Hạ Âu! – Tôi quay người chạy đến ôm chặt cô, điên cuồng lắc vai cô, ôm ghì lấy mặt cô hôn như điên dại lên đôi môi - Hạ Âu, em làm như thế này là sai rồi, chúng ta có thể sống rất tốt, chỉ cần em tránh xa thằng khốn đấy ra! – Tôi dùng tất cả sức mạnh của thân thể tôi ôm chặt lấy cô, khe khẽ thì thầm vào tai cô – Em, em hãy nghĩ đi, còn đứa con của chúng ta nữa! Đứa con của hai chúng ta! Em định để nó cũng trầm luân sao? Anh sẽ cho em tất cả, chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc, sẽ có một đứa con xinh đẹp, ở trong công viên, chúng ta sẽ nhìn thấy con nô đùa, em ơi, con mình sẽ nói gì nhỉ, nó sẽ mập mập rắn chắc, nó sẽ nói cái giọng non nớt như chim non “Bố ơi! Mẹ ơi! Xem con đu cao không, con đu cao đến tận trời rồi này!” Hạ Âu, em đừng phạm sai lầm nữa, em không nên đi vào ngõ cụt, em hãy nghĩ đến con chúng ta!

- Con chúng ta? - Cô ấy lấp bắp, rồi đột nhiên cô ấy cười như điên dại, cười làm tôi nổi da gà, toàn thân lạnh toát, tim thót lại – Con chúng ta ư, ngày thứ hai anh bỏ nhà đi, em đã đi bác sĩ, biến nó thành một đám máu nhầy rồi! Có thể đúng là nó đã bay lên trời đi mất rồi!

Cô ta vẫn đang cười, cô ấy cứ cười mãi. Tôi không chịu nổi cơn điên này nữa.

Cô ta đã giết con tôi rồi! Cô ta biết tôi yêu đứa con ấy thế nào!

- Thế thì cô được như cô mong muốn rồi! Hạ Âu!

Tôi vội vã chạy trốn khỏi căn nhà có một cơn điên, có hung thủ đã giết con tôi. Tôi vội vã chạy trốn, quên cả thay giày.

Tôi chạy ra đến cổng khu cao ốc, thấy mình đứng là một thằng không nhà. Tôi chưa từng nghĩ sẽ đuổi Hạ Âu ra khỏi nhà tôi. Vì cô ta, nếu đuổi, sẽ thật sự không có nhà để về.

Và tôi không bao giờ về nhà nữa. Hai tháng sau, Hạ Âu gọi điện cho tôi, cô ta bảo, cô đã chuyển ra khỏi nhà rồi!

Tôi lập tức về, mở cánh cửa, ập vào mũi vị hoang hoải trống vắng.

Khi ngôi nhà có đàn bà, người ta không dễ nhận ra thứ hơi ẩm đã quá quen. Nhưng khi người phụ nữ ấy rời xa, bạn sẽ nhận ra thứ mùi hương đã làm bạn mê mẩn trong những ngày xa xưa.

Tôi xem xét mọi căn phòng, chiếc nhẫn kim cương vẫn nằm trong ngăn kéo, tủ áo treo một chiếc váy trắng, tôi biết khi mặc nó, Hạ Âu sẽ phiêu diêu như đám mây trắng nhẹ nhàng. Trong phòng tắm, sữa rửa mặt của cô không còn, tôi thấy trên mặt bàn còn để một VCD “Để trở thành người mẹ trẻ tuyệt vời”. Nước mắt tôi đã lăn ra vào lúc tôi không ngờ nhất. Tôi cứ nghĩ, tôi sẽ

tìm được một mẫu giấy, trong đó cô sẽ viết, đại loại như, nếu anh thế này thế này, em sẽ quay trở về! Nhưng hoàn toàn không có. Ngôi nhà tôi đã trở nên trống trống như ba năm về trước.

Đêm trước giấc ngủ, tôi còn thấy sót lại trên đầu giường một sợi tóc dài. Tôi đã cất giữ dấu vết còn lại duy nhất ấy của Hạ Âu.

Hai tháng sau, Đại Bản giới thiệu cho tôi một người con gái khác. Cô vừa tròn 21, đang học năm thứ ba ở một trường đại học danh tiếng. Những nét đẹp toát ra từ nội tâm làm cô giống như một cô bé.

Tiểu Mẫn, cô bạn gái mới giống người có bệnh hiếu động, làm tôi thường nghĩ, giá cô ấy thành đôi cùng Đại Bản thì đẹp. Nhưng Tiểu Mẫn nói, cô chả thấy xi-nê gì với chàng Đại Bản. Cô ấy là như thế, nói năng ngẫu hứng và từ ngữ lộn xộn theo kiểu các diễn viên đang nổi trong các phim truyền hình dài tập, tuy nhiên theo cái kiểu khá nhã nhặn vui vẻ.

Thời gian đầu, tôi không thể quen được với sự lóc chóc nhí nhảnh của cô, nhưng sau rồi cũng chả để ý nữa.

Cô không nấu nướng, tôi đành vào bếp làm cho cô. Nhưng tôi bắt cô phải học thuộc bài thơ kia, hàng ngày đọc tôi nghe. Tất nhiên cô không chịu, bảo, thơ gì mà dài thế này. Tôi làm mặt lạnh mặt hai hôm. Khi tôi cho rằng chuyện giữa tôi và Tiểu Mẫn thôi thế là dứt, thì cô tìm tôi, đọc một mạch bài thơ từ đầu chí cuối, rồi cười hì hì bảo, mỗi người đều có thói xấu, hai người ở bên nhau thì phải đành thôi!

Từ đó về sau tôi mới thật sự mở cửa trái tim cho cô, coi cô ấy là người yêu thật sự, tuy nhiên thỉnh thoảng cũng bị cô ấy kể tội với "đại ca" Đại Bản của cô.

Đó là khi Hạ Âu đã bỏ đi được nửa năm. Tôi cũng không tìm thấy cô ở đâu nữa.

Mùa hạ lại đến, nghỉ hè, cô người yêu bé nhỏ bám chặt tôi suốt cả ngày.

Ngày xưa, tôi chưa bao giờ cảm thấy Hạ Âu bé bỏng, cho dù Hạ Âu còn nhỏ hơn Tiểu Mẫn một tuổi.

Phải chăng vì trong Tiểu Mẫn, bầu trời của cô luôn tràn nắng lấp lánh. Hai mươi một tuổi, cô như một chú ve tràn trề sinh lực, rền giọng ca luôn miệng. Mỗi ngày cô đều có những công việc làm không hết, nhàn rồi đến phát chán và cũng vui vẻ đến khôn cùng. Niềm vui sướng nhất của cô là lên đến sau tôi bịt chặt mắt tôi và kêu, đồ biết ai nào. Rồi sau đó vui sướng để tôi nói đáp án là:

- Vợ!

Cô kêu tôi phải gọi cô là vợ. Cô bảo, ở trường em bọn nó yêu nhau toàn gọi thế này đấy!

Ngày xưa, tôi tha thiết mong gọi Hạ Âu là vợ, cô thường không chịu, cô vẫn cười bảo, chưa cưới cơ mà!

Tôi ép mình đừng so sánh hai người con gái, bởi Tiểu Mẫn sẽ thua thê thảm. Tiểu Mẫn thật sự là rất nhỏ, bởi những gì cô ấy làm: Cô vô cùng yêu các anh cầu thủ đẹp trai nhưng lại chả hiểu gì bóng đá. Bởi vậy những đêm cô thức tới hai giờ sáng để cùng tôi chờ Cúp châu Âu, thì đúng hai giờ mười phút cô trườn vào giấc ngủ. Cô thích chọc giận người khác sau đó lại nũng nịu ngọt ngào như thể mèo. Đồng thời cô cũng có tật lo lắng xồn xang trước mỗi kỳ kinh nguyệt... Rồi sau kỳ kinh, lại bắt đầu khôi phục lại vẻ xồn xang phóng phở của các cô gái trẻ.

Tiểu Mẫn là một cô gái tốt, Tiểu Mẫn còn trinh.

Lần đầu tiên tôi làm tình với Tiểu Mẫn, lại là một lần tôi hơi say, cho nên, tôi đã nhầm cô là Hạ Âu.

Sáng tỉnh dậy nhìn vết máu như cánh hồng trên chăn, tôi chết điếng. Tôi không làm sao cắt được nụ cười yêu thương và hạnh phúc với Tiểu Mẫn, nhưng Tiểu Mẫn lại không để ý đến điều đó, cô chỉ nũng nịu vít cổ tôi xuống nói, em nhất định sẽ lấy anh. Tôi run lên trong cơn lạnh lẽo, bởi chưa từng nghĩ, sẽ cưới người con gái nào đó không phải là Hạ Âu.

Tôi hỏi, vì sao.

Cô đáp rất hồn nhiên:

- Vì em còn trinh mà!

Hạ Âu vẫn luôn lạnh lùng khi nói: "Tôi là một con đĩ."

Bỗng dưng tôi đau đầu quá.

Một năm sau, tôi sắp ba hai, tôi vẫn không gặp lại Hạ Âu. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện kết hôn với Tiểu Mẫn.

Tôi tự hỏi chính bản thân tôi lý do, thì, cũng là lý do như Tiểu Mẫn từng nói.

Tiểu Mẫn hồn nhiên, thẳng thắn và tự hào khi nói

- Vì em còn trinh!

Tiểu Mẫn giống như quảng cáo nước ép trái cây, ngon mát đầy sức sống, bộc lộ ra cái sức sống thanh xuân làm người ta thêm muốn. Cô ấy luôn luôn ngẫu hứng, sống ở giây này mới quyết định giây sau, vô kế hoạch vô nguyên tắc. Cho nên, khi cô ngồi trên sofa, nuốt đèn quả dâu tây thứ tám, cô lấy ngón út khều tôi lại bảo:

- Đi, mua cái sơ-mi mới cho anh nào! Anh xem anh chẳng bao giờ mua áo mới, may mà trông anh vẫn còn phong độ của ông chủ nhỏ!

Cô rất thích gọi tôi là "ông chủ nhỏ", nhưng thực ra tôi cảm thấy khó chịu vì cách gọi đó, chả hiểu vì sao.

Rồi Tiểu Mẫn bắt đầu lảng xảng đi thay quần áo, chạy từ góc này sang góc kia tíu tít rửa mặt chải tóc, chọn đôi giày đẹp hợp với quần áo, vui thích vô cùng. Tôi nghĩ tôi không thể không cười lên cùng cô.

Cô bảo:

- Em sẽ mua cho anh một bộ đồ thể thao thật oách!

Bị tôi trợn mắt lên, cô cầu hoà:

- Thôi anh ngoan ngoãn nghe em đi nào! Anh toàn mặc đồ tây mãi được à?

Nhanh nhanh lên, thay áo đi cùng em!

Rồi cô kéo tôi đi, tôi cười như mếu.

Ngắm Tiểu Mẫn tung tăng dạo phố, ngửi mùi hương thơm tho như trà sữa từ cô, tôi muốn ôm cô vào lòng quá, tôi nghĩ lấy người thế này kẻ cũng hay.

Tôi đưa tay phải ra, tôi sắp vòng ôm cô vào bên tôi. Thì ngay lúc đó, tôi thấy Hạ Âu đi tới, vội rút tay lại. Hạ Âu dường như cũng đã nhìn thấy tôi, Hạ Âu mỉm cười với tôi.

Hạ Âu đứng giữa khoảng nắng ấm, mặc chiếc áo hai dây nhỏ màu hồng, váy trắng dài, với nụ cười duyên dáng tự nhiên, xinh đẹp như ba năm trước ngày tôi gặp Hạ Âu trước cổng trường đại học. Làn da trắng mịn của cô ửng lên một màu hồng của má đào tơ, lặng lẽ và quen thân như thế, cảm giác dâng lên từ một sớm hè. Tôi tưởng cô là một dáng vóc thiên thần bước ra ngập ngừng trong ánh mặt trời kia.

Và người con gái ở bên cạnh tôi lúc này chỉ còn tầm thường như mọi phụ nữ khác.

Thiên thần nhìn tôi mỉm cười, và tôi đã không còn gì lưu luyến nơi cõi trần.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 13

Chúng ta cưới nhau đi!

Hạ Âu có vẻ như sống không đến nỗi nào, béo lên một chút so với ngày trước, nhưng rất thon thả.

Cô ấy cười với tôi và nói:

- Hi!

Tôi vẫn trong cơn kinh ngạc vui mừng trong giây phút gặp gỡ, không kịp phản ứng.

- Hi! Xin chào! Cô là bạn của anh Bân à? Tôi tên là Tiểu Mẫn!

Tiểu Mẫn rất tự nhiên, chào hỏi trước. Khuỷu tay huých tôi - Người ta chào anh kìa, ngốc!

Tôi định thần, vội đáp lại, chắc hẳn lúc đó trông tôi rất thảm hại. Về nhà, Tiểu Mẫn có nhận xét, trông tôi lúc đó như một anh nông dân quê mùa phải đứng trước mặt người quyền cao chức trọng.

- Hi, Hạ Âu! - Rồi chẳng còn biết nói gì, chỉ nhìn Hạ Âu chăm chăm, cũng quên không buông tay cô bạn gái Tiểu Mẫn ra.

Phút giây gặp gỡ quá đột ngột, cũng chẳng nói được cái gì, Hạ Âu bảo, cô có việc phải đi, thậm chí không để lại số điện thoại cũng không nói xem giờ đây cô sống ra sao.

Xem sắc mặt tươi sáng của Hạ Âu, có thể nghĩ chỉ ít, người đàn ông (những người đàn ông) của cô ấy đã không tệ bạc với cô.

Tôi nhìn theo Hạ Âu cho đến góc khuất. Mười giây sau, một chiếc Audi chạy lướt qua tôi, ngồi bên cạnh người lái là một phụ nữ áo hai dây màu đỏ, tôi không kịp nhìn mặt. Xe đã lướt đi rồi.

- Ôi trời, bạn anh có vẻ hoành tráng quá nhỉ, giới thiệu cho em làm quen với!

- Tiểu Mẫn thật thà nói.

- Cô ta chỉ là một con đĩ! - Tôi đáp.

Tiểu Mẫn chép miệng tiếc rẻ một cách bộc tuệch, rồi chỉ ba phút sau, cô quên bống chuyện này.

Cô kéo tay tôi dạo khắp phố. Nhưng trái tim tôi không còn ở trong ngực tôi nữa, tôi đi bên cô, không buồn tỏ ra chán nản mệt mỏi để cô ngưng công cuộc shopping. Trong tâm trí tôi chỉ còn lại một mình Hạ Âu.

Hạ Âu giờ đang ngồi trong chiếc xe của thằng đàn ông bao cô, hoặc có thể đang ngồi trong lòng gã. Cô ngồi chỗ nào thì cũng có liên quan gì đến tôi đâu, thế nhưng vì sao trái tim tôi đau đến thế này?

Tôi vẫn nghĩ Hạ Âu đã rời bỏ thành phố này, nên ban này, khi gặp mặt tôi suýt ngất. Từ trong sâu thẳm bản năng, tôi chỉ muốn đi theo bao bọc cô yêu thương cô, như một trách nhiệm từ ngay trong những mạch máu đang chảy trong tôi, nhưng cô đã đi mà không nói năng gì.

Thậm chí kiêu căng lướt qua tôi trong chiếc xe của thằng đàn ông nào đó đang bao cô. Thậm chí không nhìn tôi.

Những nổi xúc động biến thành giận dữ.

Tôi bắt đầu lo lắng buồn bực một cách kỳ lạ, bực bội và nhẫn nại để Tiểu Mẫn kéo tay tôi đi như một phu đang kéo thuyền, một cửa hàng rồi lại một cửa hàng, tôi nghĩ phải tôi đang ở trong một mê cung, dường như nơi ta bước không hề tới, và ta sẽ cứ mãi quay về nơi ban đầu.

Đúng lúc sự nhẫn nại của tôi đến điểm tận cùng, thì phía trước những tiếng kêu thất thanh:

- Ôi trời ơi, giết người, cứu với, có người bị giết! - Giọng một phụ nữ.

Tôi chưa kịp hiểu ra việc gì, thì thấy những người phía trước dạt hết sang bên phải, rồi có một người lao thẳng vào tôi, một giây trước khi đâm vào tôi, tôi theo tiềm thức kéo Tiểu Mẫn về phía mình.

Người đàn ông kia lao thẳng vào mặt tôi. Tôi bị đập mạnh tới mức bị đẩy lùi vài bước mới đứng vững, người đàn ông kia ngã sấp trên mặt đất. Tôi còn

chưa kịp hỏi vì sao, ông ta đã bỏ chạy tiếp.

Rồi phía trước mặt có tiếng phụ nữ gào khóc, gào lên với âm độ kinh người. Tiểu Mãn hiểu kỳ không ai bằng, mặc kệ tôi phản đối cô đã xông lên đi xem đám đông. Mọi người đang lập tức vây kín quanh kẻ bị đâm và người đi đường đang gào khóc kia.

Tâm trạng nặng nề ảm ức trong lòng tôi không biết trút vào ai, nghĩ sao hôm nay xúi quá. Mũi ngứa quá, cảm thấy có cái gì bắt đầu bò ra.

Ái chà, mũi tôi từ nhỏ rất khó ưa, động gì vào là chảy máu mũi. Khăn giấy để trong ví Tiểu Mãn, cô giờ đang bị nhồi trong biển người hiểu kỳ kia đâu mất. Tôi nhếch nhác dùng tay bịt mũi, lần mò về phía toa-lét của cửa hiệu thời trang.

- Anh lấy khăn giấy không?

Tiếng nói quen thuộc từ sau lưng, tôi vội vã quay đầu nhìn, thấy đôi mắt lặng lẽ của Hạ Âu. Không chờ tôi đáp, cô giữ mảnh khăn trên tay bịt vào mũi cho tôi, rồi đưa tôi một gói giấy. Rồi cô đi.

Tôi cảm giác đó là một ảo ảnh. Nhưng mùi hương ở lại là quen, và trên tay tôi đích thực có một gói khăn giấy.

Nửa tiếng sau, Tiểu Mãn gọi di động hỏi anh đang ở đâu, tôi bảo đang ở trong cửa hàng chờ cô. Và cô lại nhảy nhót tới, thấy vết máu trên mặt tôi, cứ tự trách móc mãi.

- Về nhà! - Tôi chỉ có thể nói một câu đó.

- Được thôi, bảo anh đi xem mà anh chẳng chịu đi xem gì cả. Anh không biết à, thằng kia thảm lắm... Vợ nó đáng thương ghê! - Tiểu Mãn liến thoắng.

Tôi nhú mày cố không trách móc gì cô.

"Thằng kia" nào thảm bằng tôi?

Hôm đó là thứ Hai. Trưa thứ Tư, tôi nhận được điện thoại của Hạ Âu, cô không vòng vo gì hỏi tôi:

- Hà Niệm Ân, anh sẽ mang em đi chứ?

Tôi nếu không nghe nhầm thì còn cảm thấy trong giọng ấy chút hồi hộp.

- Em bảo gì? Em đang ở đâu thế?

- Anh đừng hỏi nhiều - Lại cái câu tôi sợ nhất và không thích nghe nhất của cô "Anh đừng hỏi nhiều". Tôi lập tức không hào hứng.

- Anh hãy mang em đi, chúng mình làm đám cưới!

Tôi giận dữ. Cô em ơi, mỗi lần cô không vui cô lòi từ đâu ra những đàn ông chả ra gì, không chịu tòng lương, giờ thèm cưới là tôi phải cưới? Tôi còn cuộc đời của riêng tôi không, và còn gì để tin vào cô?

- Thế người đàn ông kia không cần cô nữa sao? - Tôi hỏi lạnh lùng.

Đầu dây kia im lặng vài phút, tôi nghe thấy một giọng nói yếu ớt:

- Thế anh có còn muốn cưới em nữa không?

Tôi có thể tưởng tượng cái cách cô cắn chặt môi dưới, có lẽ cô đã cắn môi đến mức trắng bệch ra.

- Hạ Âu, em không còn là trẻ con nữa, em không thể làm gì em thích mà không nghĩ về kết quả. Ngày trước, chính là em đã rời bỏ anh! - Tôi nói một cách trấn tĩnh hơn song nghiêm trang. Tôi tưởng, sau một năm và một lần gặp lại ngẫu nhiên, nào thể quay về quá khứ chỉ với một cuộc gọi điện thoại.

- Em chỉ muốn biết, anh sẽ cưới em chứ? Sẽ mang em đi khỏi nơi này chứ? - Giọng cô âu lo.

- Em hãy nói vì sao đi, hãy nói lý do.

- Em muốn làm vợ anh!

Tôi nghĩ Hạ Âu đang kể một câu chuyện cười không hề hài hước. Tôi bỗng dưng cảm thấy rõ ràng rằng Hạ Âu quá ngẫu hứng quá thiếu trách nhiệm. Tôi giống như con chó, cô ngoắc thì đến cô vẫy thì phải đi, một con chó đực. Nhưng tôi cũng không thể giấu trái tim tôi vẫn đang bị cô điều khiển. Rằng suốt hai năm qua, tôi chỉ toàn sống trong thế giới của Hạ Âu.

Tôi sắp mềm lòng, tôi sắp hỏi em đang ở đâu đấy, tôi muốn nhìn thấy Hạ Âu, tôi không thể để tuột cơ hội có cô trong đời.

Đột nhiên tôi nhìn thấy hộp cơm trên bàn làm việc của tôi, trong hộp là bữa trưa chung của tôi và cô bạn gái dễ thương. Tôi nhớ đến tay cô tôi qua xào rau bị mỡ bắn vào phồng rộp, cô giả vờ tội nghiệp làm tôi thương xót, cô nũng nịu bắt tôi theo đồ dành, cô buồn bã khiến tôi không thể không hôn. Những lúc đó, người con gái ở bên tôi đã cho tôi bao hạnh phúc, và xưa nay, Tiểu Mẫn chưa từng làm một việc gì không nên không phải với tôi.

Và khi cùng nhau, cô ấy là trinh nữ.

- Anh... anh... đã có một cuộc sống mới!

Thật đau xót, nhưng tôi vẫn phải nói.

- Nếu vậy, nếu em có 96.500 tệ, anh có cưới em không?

Tôi nghĩ Hạ Âu không làm sao hiểu được bản chất của vấn đề.

- Không em ạ. Em cho anh một triệu, anh cũng không thể.

- Trời ơi... - Cô ấy đau đớn, nhưng tôi thì cũng đau chứ khác gì?

- Như thế, anh liệu có thể nói với em, nói rằng... vì sao anh không thể?

- Xin lỗi, vì em chỉ là một con đĩ!

- Em xin lỗi!

Hai giây sau, điện thoại ngắt.

Tôi hiểu rằng tôi và cô ấy đã mãi mãi không còn bao giờ có thể. Tôi vút hộp cơm xào lẫn lộn rau vào sọt rác, rồi khóa trái toa-let, tôi ngồi im trong toa-let khóc nức nở.

Đêm, đã rời về nhà, cô bạn gái nhí nhảnh lập tức bám dính lấy cổ tôi và bảo:

- Bân Bân, chúng ta cưới nhau đi!

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 14

Bến đỗ

Tôi tá hỏa, sao có nội một ngày mà hai người con gái nói cùng một câu nhỉ?
Tôi cất giọng mệt mỏi bất cần:

- Sao em lại nghĩ đến chuyện cưới?

Vì trước đây chưa bao giờ cô đề cập đến chuyện này, cô bảo cô còn trẻ, chưa chơi thỏa chí, hôn nhân sẽ hủy diệt cô. Nhưng vì sao cô biến đổi quá nhanh?

Lẽ nào cô... đã gặp Hạ Âu?

Nghĩ đến khả năng này, chạy khắp lưng tôi một luồng lạnh.

- Hi hi, người ta vừa xem trên ti vi thấy cô dâu mặc váy cưới đẹp tuyệt trần!

- Ôi trời, hôm nay anh mệt lắm, em đừng quấy rầy anh nữa nào! - Tôi bất đắc dĩ đẩy cô ấy ra, vút người vào sô-pha, nặng nề ngáp mình trong đó, nhắm nghiền mắt, cố để không nghĩ tới bất cứ thứ gì.

- Sao? Anh vừa nghe đến cưới xin đã mệt mỏi rồi à? - Cô giận dữ, sán đến ôm cổ tôi hỏi.

- Đâu có, hôm nay anh làm việc mệt lắm.

- Thế á? Chồng ời để vợ đâm lưng cho nào!

Đôi tay cô lại lập tức trở nên bận rộn. Mà có vẻ bận bịu vô chừng.

Tôi đặt tay lên đôi chân quý trên nệm sô-pha của cô, mềm rượi, đầy đặn.

- Đâm lưng cho chồng nào, chồng ời chồng vất vả quá, để vợ hát bài ca ngợi chồng nào. Chồng ời anh là trời, chồng của em ời, lớn nhất là chồng, chồng thật là tốt quá! Nào chồng, anh đoán xem những chữ cuối cùng của bài ghép lại là gì nào?

Cô vừa đâm lưng vừa rền cái bài hát dai dẳng.

- Ha ha, đoán được chưa nào? Đồ ngốc nghếch, thế mà cũng không biết, trời

- ời - chồng-tốt quá! Chồng ời, anh đúng là tốt bằng cả trời luôn!

Tiểu Mẫn vừa nói vừa nhảy cẫng lên. Nói tôi tốt bằng trời.

Tôi nhìn cô. Tôi nghĩ, những người không hiểu gì trên đời sao họ lại thật là hạnh phúc.

- Tiểu Mẫn, em thật là hạnh phúc! - Tôi thốt lên từ tận đáy lòng.

- Vâng ạ! Chồng em tài giỏi như thế, em lại không hạnh phúc sao? Bạn bè em vừa nghe nói anh là người có địa vị đã thèm muốn chết đi được!

Tiểu Mẫn tự hào nói, tuy nhiên cô xưa nay đã bao giờ biết chức vụ của tôi ở công ty là gì đâu.

Rồi cô đi nấu cơm. Giờ đây Tiểu Mẫn đã bắt đầu học nấu nướng, bởi vừa

mới bắt đầu học làm bếp, nên sự thích thú của cô vẫn còn nhiều lắm, có điều đồ ăn dở tôi cũng chẳng dám nói, sợ cô giận chết.

Buổi tối Đại Bản đến ăn cơm, cứ nhìn mặt chê dờ không nuốt nổi, nhưng vừa nghe nói là Tiểu Mẫn nấu, vội vã nghiêm túc bảo ngon tuyệt!

Sau Đại Bản nói với tôi, Tiểu Mẫn ở nhà chưa bao giờ làm bếp. Tôi nói biết rồi, anh ta vỗ vai tôi bảo, Tiểu Mẫn tốt đấy, thích hợp với cậu đấy.

- Mày cẩn thận phục thiện đi là vừa, đừng có làm tổn thương Tiểu Mẫn, nghe không? Gái con nhà đấy!

Đại Bản lần đầu tiên có vẻ ăn nói tử tế thế với tôi về một phụ nữ.

Có lẽ cũng đã đến lúc để trái tim điệp trùng thương tích phiêu bạt nơi vô bờ bến của tôi quay trở về bến thôi.

Sau này tôi hầu như rất ít nghĩ đến Hạ Âu. Chỉ có một lần, vào nửa năm sau trong cuộc họp mặt lớp cũ, một cô bạn lớp mười hai cũ mang đứa con hai tuổi đến họp lớp, bảo chồng làm thêm giờ, để con ở nhà một mình không yên tâm nên mang theo.

Cậu chàng rất nghịch ngợm, nói năng đi đứng thật y như Tiểu Mẫn nhà tôi, ha ha.

Tôi hơi chạnh lòng vì bạn bè hầu như đều đã con cái cả, nhìn lại mình đã có vẻ già rồi. Mọi người nghe nói tôi chưa kết hôn đều cười tôi kén chọn quá. Bảo không sinh lấy thằng cu rồi sau này sức chả đủ đâu. Và mọi người đều cười.

Tôi cũng miễn cưỡng cười vài tiếng. Cậu bé chốc chốc lại chạy tới chỗ tôi kêu chú chú.

- Chú ! Chú!

- Nào ngoan nào! - Tôi dùng một giọng nói êm quá sức tưởng tượng để dỗ cậu chàng.

Tôi nhớ tới đứa con xấu số của tôi. Giả như được chào đời, có lẽ, nó cũng đã bằng chừng này. Mà nó sẽ kiêu hãnh gọi tôi là Cha! cha!

- Cháu tên là gì nào?

- Sâu Sâu... Tơ tơ... - Nhóc còn chưa nói sõi, cũng còn chưa biết mình đang nói cái gì.

Rồi tôi nghe tiếng mẹ cậu từ phía bên kia:

- Ái dà, giờ tôi còn phải trông con nữa, cuộc sống thật chật vật. Bố nó thu nhập một tháng cũng chỉ bốn nghìn tệ, bốn bốn mười sáu, bốn hai là tám, hai năm cũng mới chỉ thu nhập được chín mười sáu nghìn mà thôi...

Tôi đột ngột choàng tỉnh như ra một vùng sáng: Mỗi tháng bốn nghìn, hai năm chín mười sáu nghìn...

"Nếu em có 96.500 tệ, anh có cưới em không?"

Cô dĩ ấỵ đã nói câu đó với tôi khi nào?

Chín mười sáu nghìn, cộng với lần đầu khi cô ấỵ mười sáu tuổi, tôi vớt cho

cô năm trăm tệ...

Tôi đột ngột đau thắt ruột gan. Hạ Âu đang chứng minh cô ấy chưa hề là đi! Sau này, tôi có ý tìm Hạ Âu, hỏi thăm về cả người đàn ông kia, nhưng chẳng có kết quả gì, thêm vào đó, Tiểu Mẫn ăn ở với tôi thật không có gì phải chê trách, nên rồi tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Hai năm sau trong lễ thành hôn của tôi và Tiểu Mẫn, Đại Bản chỉ nói một câu:

- Chớ đang ăn trong bát còn dòm ở nồi!

Anh ta nói chen vào lúc mọi người đang cười đùa trêu chọc tôi tung bưng, không có ai để ý. Mẹ Tiểu Mẫn, mẹ vợ tôi cười rạng rỡ thật vui vẻ. Nhưng tôi vẫn chưa bao giờ có thể có cái tình thân thương với bà như từng có với mẹ Hạ Âu. Tiểu Mẫn lộ rõ vẻ bất mãn, vì cái bụng của cô làm cho cô không thể nào mặc vừa chiếc váy cưới cô yêu mà cô từng miêu tả là "áo cưới đẹp tuyệt".

Chỉ non nửa năm, Tiểu Mẫn cho tôi một cô công chúa. Tất nhiên cô chỉ chịu kết hôn với tôi khi đã có bầu mấy tháng. Cô ấy còn không hề phát hiện là mình đã có thai. Tôi hỏi, Tiểu Mẫn, em bị tắt kinh bao lâu rồi, cô đáp với vẻ thậm ngốc:

- Làm sao mà em biết được cơ chứ?

Rồi sau đó chúng tôi đi khám, cái thai đã hơn hai tháng.

Vội vã cưới. Chỉ vì không chiều được cô dâu một chiếc váy cưới thêu hoa, tôi bị cản nhần cả mấy tháng. Biết làm sao được. Khi cô công chúa được 100 ngày tuổi, chúng tôi chụp lại một bức ảnh cưới có toàn gia đình.

Trong ảnh, Tiểu Mẫn cười rạng rỡ.

Khi ấy tôi rất hạnh phúc, Tiểu Mẫn rất đáng yêu, cô công chúa nhỏ dễ thương. Tôi đã tưởng rằng tôi đã quên Hạ Âu rồi.

Người con gái xinh đẹp Hạ Âu. "Xin lỗi, vì em chỉ là con đi!" Tôi đã từng nói câu ấy với cô.

Sau khi biết vì sao Hạ Âu muốn đưa tôi hơn chín vạn tệ, tôi thật sự hối hận và đón đau. Nhưng sự ra đời của con gái tôi đã mang lại một niềm vui mới mẻ, tôi cảm thấy tôi đã trở thành một người đàn ông để vợ tựa vào và một người cha vĩ đại, cái điều hạnh phúc nhất mỗi ngày là, tôi nhìn thấy Tiểu Mẫn bế bé Tiểu Tiểu Mẫn ngồi trên sofa nô giỡn cười đùa.

- Tiểu Mẫn, anh muốn mỗi ngày đều làm em hạnh phúc - Tôi thề trong lễ cưới, từ tận đáy lòng.

Tôi đã nghĩ tôi làm được điều đó.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 15

Hai bát hồi ức

Cô con gái bé bỏng đã tám tháng tuổi, bập bẹ học nói.

- Lộ Lộ (tên công chúa nhỏ) con gọi ba đi nào!

- Ba ba...

Tôi vui sướng nghe con gái non nớt gọi ba, trong lòng ấm áp hạnh phúc đến mê mụ.

- Ba, ba, ba, ba... - Con tôi gọi không ngớt - Ma ma, bà bà, ta ta...

Ta ta, hiểu theo ý cô nàng phải là ca ca (anh trai) mới đúng.

Đôi khi tôi không tìm được ôm con vào lòng thăm thì khê:

- Con ơi, đáng lẽ ra con cũng có anh, anh trai con đáng lẽ cũng phải năm tuổi rồi!

Ngày xưa tôi vẫn cùng Hạ Âu mơ tưởng, con chúng tôi nhất định sẽ là trai, vì thế cho đến giờ tôi vẫn luôn nghĩ, cái thai ngày ấy đáng lẽ là một cậu bé.

- Ta ta... - con gái tôi vẫn ngây thơ gọi.

Đau và nhớ, mệnh mang trong những hoài niệm xót thương...

Tôi đã là một người đàn ông ba mươi tuổi, tôi đã qua những tuổi sùng bái tình yêu mơ đắm những phong hoa tuyết nguyệt xa vời từ lâu, tôi chỉ còn muốn một cuộc sống bình yên.

Một buổi chiều năm 2004, tôi dắt con gái Lộ Lộ bốn tuổi từ công viên đi xem hà mã. Vợ tôi gần đây lại mê đánh mặt chược, song chỉ cần cô đứng về nhà quá muộn là tôi cũng chẳng thắc mắc gì. Cô ấy cũng cần khoảng trời riêng. Tôi biết cô ấy cũng có mức độ, cùng lắm là thua hơn trăm tệ thì lại về khóc lóc nhõng nhẽo đòi tôi bù lỗ.

Tiểu Mẫn vẫn còn con nít, có khi sau này cô ấy lại nhõng nhẽo với cả con.

Nghĩ đến đây tôi không nhịn được cười.

Đi đến một góc hoang vắng của công viên.

- Ba ba, con muốn uống nước khoáng! - Con gái tôi gọi.

- Được, Lộ Lộ nhìn xem nước khoáng ở đâu nào, rồi bảo ba, ba mua cho con!

- Ba ba, ở đằng kia bán! Ba ba, ở đằng kia! - Cô con gái nhỏ dùng hết sức lực kéo tay tôi về phía quán hàng nhỏ bên đường.

- Lộ Lộ, ở đây có bán nước khoáng đâu con!

Tôi nhíu mày nói, chú ý nhìn, quán bé, bày trên bàn một tấm bảng đen nho nhỏ, viết hàng chữ bằng phấn "Chè tôm lạnh một đồng một bát".

Tôi lặng người đi, tôi không ngờ gặp một trò đùa trêu người sau bao nhiêu năm. Mặt hồ nước trong tôi đã vỡ tràn con đê ngăn, hồi ức mang những chua

xót trào lên.

Bóng dáng người con gái đã mất đi trong ánh mặt trời giờ sao hiện lên rõ ràng. Tôi nghĩ phải tôi đã giấu em trong sâu thẳm trái tim tôi.

Trong đáy tim tôi có một người con gái tên gọi là Vĩnh Viễn, cô đứng trong ánh mặt trời đầu hạ, toàn thân lan tỏa một hương thơm nhẹ nhõm vô hình.

- Ba ba, đây là cái gì?

- Chủ quán, cho hai bát chè tôm lạnh! – Tôi gọi.

- Đây, tới đây! - Một phụ nữ vội vã chạy tới, cô ta đang ngồi bàn bên tán chuyện với bà chị. Tôi vừa kêu cô đã tới, hai tay chùi tới tấp lên tạp dề – Hai bát à, dạ có ngay!

Rồi lanh lẹn múc hai bát.

Cô con gái nhỏ của tôi vui sướng ngồi ăn, nói ba ới ngon quá ba ới ngọt cực ba ới mát lạnh!

Con gái tôi trò chuyện vẫn nói những câu không dứt như vậy.

Tôi ngồi nhìn con ăn triu mến, còn tôi không thể nào ăn, tôi sợ sẽ nuốt mất những nhớ thương.

Con gái ăn hết, mãi nguyện vui hơn hờ đi dạo cùng tôi, trên đường đi còn hỏi:

- Ba ba, khi nãy là cái gì mà ăn ngon tuyệt.

- Đó là hời ức! – Trong trái tim tôi đắng nghét những đau.

Buổi tối, con gái về báo mẹ, hôm nay con ăn hết hai bát hời ức. Tiểu Mẫn nghe xong cười rung cả nhà.

Người mà cái gì cũng không hiểu thì thật hạnh phúc.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ

Chương 16

Tiếng than

Một ngày tôi đi làm về muộn. Vừa xuống xe tôi thấy có bóng người theo sau.

Nghĩ là cướp, tôi định đi ngay vào khu chung cư.

- Hà Niệm Bân! Chờ đã!

Tôi quay lại, kinh ngạc nhìn người phụ nữ gọi lên tên tôi, dắt một thằng cu chừng mười tuổi. Thằng bé xấu hổ, nấp sau lưng chị kia chỉ lộ ra nửa gương mặt.

- Chị là...? – Tôi không nhớ ra là ai.

- Tôi tên là gì không quan trọng. Anh đi tìm Hạ Âu mau!

Tôi nghĩ khi nghe đến hai chữ Hạ Âu, tôi đã trợn tròn mắt. Tôi nhìn khắp người đối diện, quần áo bình thường, tuổi trạc 50... Tôi nhìn bà ta như nhìn tình địch, mười giây, rồi hỏi:

- Vì sao chị biết tôi ở đây?

- Công ty ai mà chả biết giám đốc Bân?

Tôi càng buồn phiền.

- Có thể nói chuyện không? – Người phụ nữ hỏi.

Tôi biết chắc có việc gì đó không thể nói người ngoài biết, tuy cảnh giác, nhưng tôi không thể giấu sự tò mò trong lòng bao năm. Tôi đưa người khách vào nhà, vừa may Tiểu Mẫn đã mang con về ngoại.

- Mời chị uống trà! – đưa chén nước cho người khách, tôi ngồi xuống đối diện.

- Ôi cảm ơn anh! – Chị đang nhìn khắp nhà tôi, thấy tôi bung trà tới vội nói một câu khách sáo.

- Có việc gì? Nói đi. Hạ Âu rốt cuộc đang ở đâu, cô ấy sao rồi? – Lòng tôi nôn nao, nhìn đứa bé đang ngồi nghiêm trang - Thế còn đứa bé này là ai?

- Hà Niệm Bân anh đừng nôn nóng. Ngày hôm nay tôi đến đây, là mong muốn anh đi tìm Hạ Âu. Tất nhiên tôi sẽ nói cho anh tất cả câu chuyện.

Chuyện này chỉ ba người biết. Một người là tôi, một người là Hạ Âu, còn lại là người đàn ông đã hại Hạ Âu không thể rũ bỏ thân phận mình.

Mỗi tế bào trên người tôi đều tập trung tại một điểm, tôi chưa bao giờ chăm chú và lo lắng thế. Tôi oán trách chị ta nói quá chậm, chị ta làm sao hiểu nổi những gì chôn kỹ trong đáy lòng giờ bị thức dậy sẽ dày vò tôi ra sao.

- Hy Hy, cháu đi xem ti-vi ở trong nhà đi! - Người đàn bà bảo đứa trẻ.

Đứa bé ngoan ngoãn đi vào phòng. Khi đi qua chỗ tôi, tôi gặp lại nét quá quen thuộc trong ánh nhìn phẳng lặng từ đôi mắt cậu bé.

- Chị cứ nói đi!

- Hạ Âu là một người con gái tốt! Và là đứa trẻ đáng thương!

Lời nhập đề của bà suýt làm tôi rơi nước mắt. Cái điều tôi sợ hãi nhất bao năm nay là tôi không hiểu về Hạ Âu.

- Lần đầu tôi gặp Hạ Âu là khi cô ấy 16 tuổi. Có thể nói, tôi đã nhìn thấy cô ấy trưởng thành. Tuổi thần tiên, lại mang một gương mặt với thần thái mà không người lớn nào biểu lộ được. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy cười, cô ấy rất ít nói. Chồng tôi lái xe cho sếp, nói thật ông ấy đã đau xót lắm. Phải tận mắt phải chứng kiến cô ấy bị... Trời ạ, lúc đó lòng tôi đau xót thay cho cô ấy, một đứa con gái, bị dày vò đến mức khắp người đầy vết thương. Khi qua nhà tôi lấy rượu thuốc, cô ấy còn an ủi tôi, kêu, bác đừng để ý đến con, dùng rượu nóng bóp là khỏi nhanh thôi. Anh xem, những lời nói của cô ấy đến người lớn cũng phải ăn năn. Nhưng chúng ta thì giúp được gì cho nhau? Ai cũng phải mang lương về nuôi con nuôi vợ...

Bà uống ngụm trà, nói tiếp:

- Sếp bao mẹ Hạ Âu là có, sếp chỉ thích Hạ Âu. Chỉ dùng mẹ Hạ Âu làm miếng mồi dụ dỗ chờ cô gái mười mấy tuổi mắc câu. Còn Hạ Âu, anh đừng nhìn vẻ ngoài lạnh lẽo của cô ấy, bướng bỉnh mà hiểu nghĩa. Cho nên, mỗi khi sếp về công ty, hầu như đều kêu Hạ Âu đến. Cô ấy mới chỉ là một cô bé thôi ạ, anh bảo làm sao cô ấy có thể vui có thể tươi cười. Và mỗi lần sếp kêu cô ấy tới, đều bắt chồng tôi lái xe. Có những lúc tôi thật sự không đành lòng nổi. Từng ấy năm, chúng tôi đã coi cô ấy như là con gái ruột của mình. Thì ra đây chính là vợ người lái xe đó. Tôi bảo xin chị hãy kể tiếp đi, những điều này Hạ Âu đã nói với tôi rồi.

Người phụ nữ nhìn tôi, tiếp tục:

- Sau này mẹ cô ấy mất rồi, Hạ Âu ngày xưa vốn coi rẻ lão sếp, nhưng rồi lại gặp anh. Đáng lẽ cô ấy có thể ra đi, cô ấy thù hận người đàn ông kia như thế cơ mà. Nhưng rồi mỗi lần ông sếp gọi, cô lại tới, ngoan ngoãn!

Tôi không hiểu. Nhưng trong khi người khách nói tôi không tiện ngắt lời.

- Anh đã nhìn thấy Hạ Âu khóc bao giờ chưa? Tôi chỉ thấy một lần, là lúc cô ấy đang có thai khoảng một tháng.

- Vì sao?

- Sếp cũng không hiểu tại sao nữa. Nhưng mà nói chung đàn ông với đàn bà... Anh biết đấy, có lúc cũng rất khó nói. Tại vì bình thường thì lúc nào sếp cũng chuẩn bị sẵn áo mưa, và xưa nay lần nào cũng mang. Nhưng có một lần ông sếp phải cách ba tháng mới quay lại đây, không mang bao. Hạ Âu cũng không biết, không cảm nhận. Sau này khi tôi nghe kể, mới vội vã tìm Hạ Âu hỏi. Khi đó Hạ Âu đã có bầu một tháng rồi. Cho nên, khi đó cô rất lo lắng, bản thân cô cũng không biết cái thai là của ai. Vì anh rất muốn có con, cô ấy nhất định không thể nào giết đứa bé. Nhưng cô ấy sợ nếu đó không phải con của anh, cho nên cuối cùng đã chọn cách ra đi. Ngày đó, lo việc thai nghén cho cô đều một tay tôi.

Tôi sững sờ, sao ngốc thế em ơi!

- Cho đến khi đứa bé chào đời bình an, là một bé trai. Cô ấy vội vã đi tìm anh, thì thấy bên anh đã có thêm một người phụ nữ. Anh Hà, Hạ Âu không hề bạc với anh! Con trai anh cũng đã được chăm sóc đến lớn từng này rồi!

- Làm sao cô ấy biết đây là con tôi? – Tôi lập tức nghi ngờ, cho dù ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy cậu bé, tôi đã có một cảm giác không thể nói ra. Như cảm giác thềm kín lúc bạn thấy bố mẹ thân thuộc gần ở bên.

- Còn nhớ hôm anh dẫn bạn gái dạo phố không? Nhưng vô tình gặp lại anh, cô ấy đã lên xe rồi, Hạ Âu kêu lên đòi bằng được xuống xe đi tìm anh. Cô ấy quay về, trên tay cầm một chiếc khăn giấy thấm máu, kích động tới mức tay run bần bật, nói, đó là máu của anh.

Tôi nhớ chứ, là máu chảy khi tôi bị người lạ đâm sầm vào.

- Ngay trong ngày, cô mang con đi xét nghiệm ADN, kết quả là con trai anh. Ngay giây phút có kết quả xét nghiệm, cô ôm lấy con khóc cười mãi. Nhưng rồi sau không hiểu vì sao, Hạ Âu lại bỏ đi mất. Không ai biết cô ấy đi đâu, đến tôi cũng không hề biết.

Tôi nghe và thấy trái tim tôi dừng đập, tôi cầm chén trà, đã cầm suốt hai tiếng đồng hồ.

- Mãi đến tháng sáu năm nay, cô ấy mới nhờ người tìm tôi, bảo mang đứa bé qua đây, còn cô ấy không đến. Tôi có khẩn khoản người mang Hy Hy tới mách cho tôi tình hình Hạ Âu, lúc đầu bà ta sống chết không chịu nói, sáng nay tôi lại đi tìm, bà ta mới nói, Hạ Âu vốn làm việc tại một khách sạn năm sao ở Thẩm Quyển, tuy sống chật vật song có đứa con đáng yêu ở bên cũng hạnh phúc. Hai tuần trước, một người đàn ông trọ ở khách sạn đó mượn rượu ép Hạ Âu, con bé tất nhiên không chịu, lại lỡ tay giết chết ông khách kia! Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ nên gọi là phòng vệ chính đáng, nhưng Hạ Âu đã giết người ta rồi, đây lại là người họ hàng của một ông sếp to bên công an. Tôi nghĩ, có lẽ là hận thù suốt hai mươi năm tích tụ. Nên nhẹ cũng sẽ phải tù chung thân.

Lúc đó quên không biết tôi còn cảm giác gì, phải máu cũng đông lại không chảy trong huyết mạch.

- Cô ấy đã nhờ những bạn bè chị em xung quanh mang đứa bé gửi sang cho tôi. Anh xem, tất cả là nghiệp chướng! Tôi vội đến đây ngay, kêu anh hãy đi tìm Hạ Âu ngay, cho dù là lần gặp mặt cuối cùng... cho dù... cho cô ấy gặp người thân duy nhất...

Nói đến đây, người đàn bà dày dạn việc đời nghẹn ngào.

Tôi không khóc, đầu óc tôi kín mít.

- Hãy nói cho tôi biết, ông sếp kia là ai?

- Hại đời Hạ Âu, cậu cũng có phần đấy! Thủ phạm chính là Lưu Quang Đông.

Tôi sững sờ.

Lưu là Tổng giám đốc của tập đoàn đầu tư.

Tôi chỉ là giám đốc khu vực của tập đoàn này, nói thẳng ra tôi cũng chỉ là một tay chân dưới quyền làm thuê cho ông ta. Tôi chỉ có bốn năm ngắn ngủi từ một tổ trưởng thăng tiến đến ngày nay, tôi vẫn từng kiêu hãnh vì năng lực của mình. Không nghĩ đến, một người con gái, đã dùng cả sinh mệnh và ô nhục để đổi lấy nó.

Tôi dờ dẫm đi vào buồng, một tay ôm ghì đứa con trai, con của bố ơi! Mười tuổi mới biết có bố! Bố đã làm gì mẹ con thế này!

Tôi rúc đầu vào lòng đứa con trai bé bỏng.

Ai là nỗi đau của ai

Dịch giả: Trang hạ
Chương Kết
Hạ Âu ơi, tạm biệt

Đêm. Không ngủ. Đặt vé chuyến bay sớm mai. Tôi kể câu chuyện cho vợ, vợ tôi khóc kinh thiên động địa, sau đó khẳng định, vợ nhất định sẽ yêu đứa con trai hơn cô công chúa Lộ Lộ.

Ngày hôm sau tôi bay đi Thẩm Quyển.

Hạ Âu, người con gái thiện lương, tôi đến đây, em đừng sợ hãi nữa!

~~~~~

Ba năm sau vào mỗi tiết Thanh Minh, tôi lại mang vợ con đến nơi này. Cả nhà đều quỳ lạy người dưới mộ vài lễ.

Ngày đó chắc cô ấy chẳng đau đớn lâu. Cô chịu án tử hình ở pháp trường, chết dưới súng.

Cả đời sống trong nỗi đau, có thể chỉ cái chết mới là một sự giải thoát.

- Anh ơi, dưới này là ai hả anh? – Con gái tôi hỏi con trai tôi.

- Là mẹ.

- Nhưng mà mẹ đây rồi cơ mà!

Con trai tôi nhìn trời, nước mắt nó dâng ngập tràn mi nhưng không chịu chảy ra. Nó có đôi con ngươi thuần khiết y hệt mẹ nó, đôi khi vẫn hiện lên vẻ yên tĩnh như của mẹ.

- Đây là mẹ ở trời mây – Con trai tôi nói.

Vợ là một loài nhạy cảm, cô ấy đứng bên tôi khóc thút thít.

.....

“Xin lỗi, em chỉ là con đi!”

Nguồn: Thuvu/ VNthuquan- Thư viện online

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 19/11/2007 12:31:36 CH